ദിവ്യദേ
വിജയദേ

2715
P.C.S. LIBRARY
KOTTAYAM.
No. 2715

ാരകുറുപ്പ്
ഏ.ആർ. രാജരാജവർ
കുമാരനാശാൻ
കുണ്ടൂർനാരായണമേനോൻ
പി. ജി. രാമയ്യർ
മുതലായവരുടെ മേഘ
സന്ദേശവിവർത്തനങ്ങളു
ടെ ഒരു നിരൂപണ

ഒരു
ഗ്രന്ഥത്തിന്
ആമുഖം

MA2
San-M

ARTH DOO
PUBLISHERS & BOOK-SELLER

X

2715

മഹാസന്ദേശ വിവർത്തനങ്ങൾ

36124

CO-OP. SOCIETY LTD. KOTTAYAM VARTHAKA

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:

ചങ്ങരങ്കുമരത്ത് ശങ്കരൻ

THE KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM
1956

പ്രകാശകന്മാർ:

സിദ്ധാർത്ഥ ബുക്ക് ഹൌസ്,

സുധാകര ഫാർമ്മസി ബിൽഡിംഗ്സ്,

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ഒന്നാം പതിപ്പ്:
കോപ്പി 600.

36124

MAZ

വില: ഒരുറുപ്പിക.

Printed at:

JUPITER PRINTERS, TRICHUR.

36124

മേഘസന്ദേശ വിവർത്തനങ്ങൾ

ഏതിനും ഒരു കാരണമുണ്ടാകും; ഈ നിരൂപണമെഴുതാനും ഒരു കാരണമുണ്ടായി: സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരനും വിദ്വാനുമായ ശ്രീ. ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ, മഹാകവി ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് മേഘച്ഛായ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മേഘസന്ദേശ വിവർത്തനത്തെപ്പററി സരസമായ ഒരു നിരൂപണം മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ എഴുതിയത് വായിക്കുവാൻ ഇടയായി. ആ ലേഖനം വായിച്ചപ്പോൾ മഹാകവി ജി. യുടെ മനോഹരമായ ആ വിവർത്തനം ഒരു പ്രാവശ്യംകൂടി വായിച്ചു നോക്കുവാൻ ഒരാവേശം എന്നിലുളവായി. അതേ ലേഖനത്തിലുള്ള ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ വിവർത്തനവും ജി. യുടെ വിവർത്തനവും തമ്മിലുള്ള ഒരു താരതമ്യപഠനവും എന്നെ ആകർഷിച്ചു. പക്ഷെ, ആ താരതമ്യപഠനം രാജരാജവർമ്മയുടെവിവർത്തനത്തിൻെറ ഗുണദോഷങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സമർത്ഥമല്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നി. പോരാതെ, മററു കവികളുടെ വിവർത്തനങ്ങളുടെ ചുരുക്കമായ ഒരു നിരൂപണം പോലും കണ്ടില്ല. താരതമ്യപഠനത്തിൽ രാജരാജവർമ്മയുടെ വിവർത്തനത്തോടു അനുവാചകർക്ക് വലിയ ഒരു അവജ്ഞയുണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും അതേ സമയം അതിന്നുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നു തലയൂരുവാനുള്ള ശ്രമവും ചെയ്തതായി തോന്നി. മഹാകവി കാളിദാസൻെറ "പശ്ചാദുച്ചൈർഭുജതരുവനം" എന്നു് തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകത്തിൻെറ (പൂ മേ. ശ്ലോകം 36) രാജരാജവർമ്മയുടെ വിവർത്തനമായ

ചെന്താർ കാന്തികൾ ചിന്തുമന്തിസമയ-
ച്ചന്തം ചമഞ്ഞും ഭവാൻ
നീന്തിച്ചെന്നഥ നൃത്തമാടിയമരും
ദേവൻെറ തൃക്കൈകളിൽ

ചുററിപ്പററിയവററിലിററമുതിരം
തോരാത്തൊരാനത്തുകിൽ—
ക്കോലം ചാത്തണമാടൽവിട്ടമ രസാൽ
കണ്ടോട്ടെ നിൻ ഭക്തിയെ.

എന്ന ശ്ലോകം ഉദ്ധരിച്ച് ലേഖകൻ പറയുന്നു: "ഇതാണ് മേഘദൂതിലെ തജ്ജമ. 'കാന്തികരം' എന്ന ബഹുവചനപ്രയോഗം ശരിയാണൊ? കേരളപാണിനിയുടെ വ്യാകരണനിയമപ്രകാരം തന്നെ അത് തെററല്ലെ? 'നീന്തിച്ചെല്ലു'ന്നതുകൊണ്ടു ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താമെന്നല്ലാതെ വേറെ വല്ല പ്രയോജനവുമുണ്ടോ? 'ചെന്താർ' എന്ന പദത്തിന്നു 'യോഗ' ശക്തികൊണ്ടു ചുവന്ന പുഷ്പം എന്ന അർത്ഥം കിട്ടുമെങ്കിലും, താമരപ്പൂവ് എന്ന് അത് രൂഢമായിത്തീന്നിട്ടില്ലെ? (ചെന്താർമാനിനി, ചെന്താർബാണൻ മുതലായ പദങ്ങൾ നോക്കുക) അഥവാ, ഇവിടെ യോഗാർത്ഥം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാമെന്നുവെച്ചാൽത്തന്നെ, അതു 'ജപാപുഷ്പം' എന്നതിന്റെ തജ്ജമയാകുമോ? 'നൃത്തമാടിയമരും' എന്നു പറഞ്ഞാൽ 'നൃത്തമാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന' എന്നല്ലെ അർത്ഥം? 'നൃത്താരംഭേ' എന്നാണല്ലൊ മൂലത്തിൽ കാണുന്നതു! 'തൃക്കൈകളിൽ' എന്ന പദം 'ദ്രുജതരുവനം' എന്നതിന്റെ പ്രാതിനിദ്ധ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടോ? 'ശാന്തോദ്വേഗസ്തിമിതനയനം' എന്ന പദത്തിന്നു ചകരം 'ആടൽ വിട്ട്' എന്ന് മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയൊ'? ശ്രീ. ശർമ്മയുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ലേഖകൻ അവസാനമായി പറയുന്നതു നോക്കുക: 'താരതമ്യനിരൂപണത്തിന്നുവേണ്ടി ചില ദിക്കിൽ എനിയ്ക്കു കേരളപാണിനിയുടെ മേഘദൂതിനെ പരാമർശിയ്ക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ബഹുമാനക്കുറവുകൊണ്ടല്ല അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. കാളിദാസന്റെ കവിത, രാജരാജവർമ്മയുടെ പ്രഥമമായ ഭാഷാകവിതാസമാരംഭം, ഭാഷ ഇന്നത്തേപ്പോലെ വികാസം പ്രാപിക്കാതിരുന്ന ഒരു കാലത്ത്—പത്തറുപത്തഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ്—ഉണ്ടാ

യ പരിഭാഷ, ഈ വക സംഗതികളെപ്പററി ആലോചിച്ചാൽ, "മേഘദൂത്" തീർച്ചയായും ഒരു വലിയ വിജയംതന്നെയാണ്". ഈ സ്തുതി ആദ്യം പ്രയോഗിച്ച നിന്ദയെ ദ്വിഗുണീഭവിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ ലേശം പോലും, ലഘൂകരിക്കുന്നില്ല രാജരാജവർമ്മയുടെ വിവർത്തനം ദുഷ്ടമായിപ്പോകുവാൻ മൂന്നു കാരണങ്ങളാണ് ലേഖകൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നാമത്തേത്, കാളിദാസന്റെ കവിതയായതുകൊണ്ടുതന്നെ. രണ്ടാമത്തേത്, പണ്ഡിതനായ ഈ കവിയുടെ ആദ്യവിവർത്തനമായതുകൊണ്ട്. മൂന്നാമത്തേത്, അറുപത്തഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായ ഒരു വിവർത്തനമായതുകൊണ്ട്. ഒരു വിദ്വാനായ ശ്രീ. ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മയുടെ ഈ നിഗമനം രസാവഹം തന്നെ. മേഘസന്ദേശം സംസ്കൃതഭാഷയിലെ ഒരു മൂന്നാംതരം കവിയുടെ കൃതിയായിരുന്നെങ്കിൽ, 'കാന്തികരം' എന്ന ബഹുവചനപ്രയോഗം ശരിയാകുമോ? നൃത്തമാടിയമരും എന്ന പ്രയോഗം 'നൃത്താരംഭേ' എന്നതിന്റെ ശരിയായ വിവർത്തനമാകുമോ? "തൃക്കൈകളിൽ" എന്ന പദം 'ഭുജതരുവനം' എന്നതിന്റെ പ്രാതിനിദ്ധ്യം വഹിക്കുമോ? 'ശാന്തോദ്വേഗസ്തിമിതനയനം' എന്ന പ്രയോഗത്തിന്നു പകരം 'ആടൽവിട്ട്' എന്നുപയോഗിക്കാമോ? ഇതുപോലെതന്നെ, ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യവിവർത്തനമായതുകൊണ്ടു മാത്രം ഈ അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾ എങ്ങിനെ സുബദ്ധങ്ങളാകുന്നു? മൂന്നാമത്തെ കാരണമായ കാലപ്പഴക്കവും ഇതുപോലെ തന്നെയല്ലേ? അറുപത്തഞ്ചുകൊല്ലം മുന്നെ ചെന്താർ എന്നും മററും പറഞ്ഞാൽ ചെമ്പരുത്തിപ്പൂവ് എന്നും മുററുമായിരുന്നോ അർത്ഥം? ഇങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, ശ്രീ. ശർമ്മ പറഞ്ഞ യുക്തി തീരെ സാധുവല്ലെന്നു വരുന്നു. അബദ്ധജടിലമെന്ന് സ്വയം സ്ഥാപിച്ച ഒരു വിവർത്തനം ഒരു വലിയ വിജയമാണെന്നു പറയുവാൻ ശ്രീ. ശർമ്മ ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. അബദ്ധത്തെ അബദ്ധമെന്നു തന്നെ പറയുവാൻ ഇത്രമാത്രം ഭയപ്പെടുന്നതു എന്തുകൊണ്ട്? ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒഴിഞ്ഞുമാറൽ ഒരു യഥാർത്ഥ നിരൂപകന്ന് ഭൂഷണമല്ല. ജി. യുടെ വിവർത്

നത്തെപ്പററി ശ്രീ. ശമ്മ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങളോട് മിക്കവാറും ഞാനും യോജിക്കുന്നു. "കാളിദാസൻെറ ആശയം ഏററക്കുറച്ചൽ കൂടാതെ മലയാളത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ജി. പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നു" എന്നുള്ള ശ്രീ. ശമ്മയുടെ അഭിപ്രായം മേഘച്ഛായ ഒരാവൃത്തിയെങ്കിലും വായിക്കുവാൻ സാധിച്ച ഏതൊരു സഹൃദയനും സമ്മതിക്കും. മനസ്സിരുത്തിയതു കൊണ്ടു മുഴുവൻ ശരിപ്പെടണമെന്നില്ല. പക്ഷെ, വായനക്കാരെല്ലാം വിഡ്ഢികളാണെന്നു കരുതി എന്തും പറയാമെന്ന ഡംഭ്, ജി. യുടെ വിവൎത്തനത്തിൽ കാണുന്നില്ല. കഴിയുന്നതും വിവൎത്തനം നന്നാക്കണമെന്ന ആശ ആദ്യവസാനം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുമുണ്ട്. ഇതാണു ഈ വിവൎത്തനത്തിൽ ഞാൻ കണ്ട പ്രധാനഗുണം. എനി നമുക്ക് ജി. യുടെ വിവൎത്തനവും മററു ചില കവികളുടെ വിവൎത്തനവുമായി ഒരു താരതമ്യപഠനം നടത്തിനോക്കാം

കശ്ചിത് കാന്താവിരഹഗുരുണാ
സ്വാധികാരാത് പ്രമത്തഃ
ശാപേനാസ്തംഗമിതമഹിമാ
വർഷഭോഗ്യേണ ഭർത്തുഃ
യക്ഷശ്ചക്രേ ജനകതനയാ-
സ്നാനപുണ്യോദകേഷു
സ്നിഗ്ധച്ഛായാതരുഷു വസതിം
രാമഗിര്യാശ്രമേഷു

—കാളിദാസൻ. പൂ. മേ. ശ്ലോകം 1.

പേരോപ്പീലേകയക്ഷൻ നിജമുറയിലുദാ-
സീനനായെന്ന തെററി-
ന്നാരോമൽ കാന്തവേറാമഴൽ പെരുകിയൊരാ-
ണ്ടേയ്ക്കെഴും സ്വാമിശാപാൽ

ഓരോരോ മാമരപ്പൂന്തണലൊടവനിജാ-
സ്നാന സംശ്രദ്ധമാംത-
ണ്ണീരോലും രാമഗിയ്യാശ്രമനിരയിലല-
ഞ്ഞീടിനാൻ പ്രാഭവം പോയ്.

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

മഹാകവി കാളിദാസൻെറ മൂലശ്ലോകത്തോടു തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, അതേ ശബ്ദസൌന്ദര്യം കിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും മലയാളത്തിലെ വിവർത്തനസമ്പ്രദായം പരിഗണിച്ചാൽ ജി.യുടെ ഈ തർജ്ജമ സഹൃദയഹൃദയാവർജ്ജകമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇതിലെ ശയ്യ ഏവനേയും ഹഠാദാകർഷിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷെ, 'പേരോപ്പീലേകയക്ഷൻ' എന്ന പ്രയോഗം ശരിയാണെന്നു എനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ല കശ്ചിത് യക്ഷ: എന്നതിന്നു ഏതൊ ഒരു യക്ഷൻ എന്നോ ഒരു യക്ഷൻ എന്നോ പറഞ്ഞാൽ മതി. 'പേരോപ്പീല' എന്നു പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. കവി യക്ഷൻെറ പേർ മറന്നു പോയി എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. യക്ഷൻെറ ഭാര്യയുടെ പേരും കവി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതും മറന്നിട്ടുതന്നെയാണൊ? ഇങ്ങിനെ കവി ഒരു മറക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇത്ര മനോഹരമായ ഒരു കാവ്യം സാഹിത്യലോകത്തിന്നു കിട്ടുമായിരുന്നില്ല കശ്ചിത് എന്ന പദപ്രയോഗംകൊണ്ട്, കവിക്ക് യക്ഷൻെറ പേർ പറയാനുള്ള താല്പര്യമില്ലായ്മയാണ് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. പൂർണ്ണസരസ്വതിയുടെ വിദ്യുല്ലത എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറയുന്നതു നോക്കുക: "കശ്ചിദിതി സാമാന്യനിർദ്ദേശോ രസസംരംഭിതയാ കവേസ്തദനുപയുക്തയക്ഷവിശേഷപ്രതിപാദനെ താല്പര്യാഭാവം ധ്വനയതി" എന്ന്. മല്ലിനാഥൻെറ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കശ്ചിത്' എന്നതിന്നു അനിർദ്ദിഷ്ടനാമാ എന്നാണ് പറയുന്നതു്. ഭരതസേനൻെറ സുബോധ എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിലും കശ്ചിദനിർദ്ദിഷ്ടനാമാ കോപി യക്ഷ: എന്നുതന്നെയാണു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. "അലഞ്ഞീടിനാൻ" എന്ന പ്രയോഗവും ശരിയായിട്ടില്ല. 'വാസം ചക്രെ' എന്നാണ് കാളിദാസൻെറ പ്രയോഗം. ആ ശ്രമേഷു എന്ന ബഹുവചന പ്രയോഗത്തെ പിടിച്ചാണ് അലഞ്ഞു എന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നു

ന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ രാമഗിരിയിലെ ആശ്രമങ്ങളിൽ അലഞ്ഞു എന്നു പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. രാമഗിരിയിൽ അലയാനായിരിക്കും അധികം സുഖം. അവിടെ വസിക്കുക എന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്. ഒരു ആശ്രമത്തിൽ മാത്രമല്ല വസിച്ചിരുന്നത; ഓരോ ആശ്രമത്തിലും മാറി മാറി വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നാണ് കാളിദാസൻെറ പ്രയോഗത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. പൂർണ്ണസരസ്വതി പറയുന്നതു നോക്കുക: 'വസതി: വാസ: വസതിംചക്രേ, നതു വാസ്', ചക്രേ, നതു ചകാര, പ്രിയാസമാഗമത്വരിതമപി ശ്ചേത:ശാപയന്ത്രണയാ സംസ്തഭ്യ പ്രയത്നതോന്യവസദിത്യർത്ഥ:' ഇതിൽ പ്രയത്നേന വിവസിച്ചു എന്നാണ് ഒടുവിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു. 'ചക്രേ കൃതവാൻ' എന്നാണ് മല്ലിനാഥൻെറ വ്യാഖ്യാനം. ബഹുവചനപ്രയോഗം ബഹുവാശ്രമഭ്രമണത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു എന്നു പൂർണ്ണസരസ്വതിയുടെ അഭിപ്രായം, മാറിമാറി താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തെതന്നെയാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. പൂർണ്ണസരസ്വതിയുടെ ഭ്രമണമെന്ന പദമാണ് ചില പണ്ഡിതന്മാരേയുംമററും വഴിതെററിച്ചതെന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. ഈ ശ്ലോകത്തിലെ 'ആദ്രേരാമൽകാന്ത വേറാമഴൽ' എന്ന പ്രയോഗവും ഭംഗിയായിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എനി സുപ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനും കവിയുമായ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ വിവർത്തനം പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

എന്തോ താൻ പിഴ ചെയ്തയാൽ ദയിതയും
ശ്രീയും പിരിഞ്ഞോററയാ
യോരാണ്ടോളമരണ്യവാസമരുളാൻ
കല്പിക്കയാലാതുരൻ.
ഏകൻ നൽകുളിർകാവകക്കുടികളിൽ
ശ്രീസീത നീരാടിനോ-
രോമൽ തീർത്ഥമെഴുന്ന രാമഗിരിമേൽ
മേവീടിനാൻ ഗുഹ്യകൻ.

ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

ഇതിൽ ഏകൻ ഗുഹ്യകൻ എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് 'കശ്ചിത് യക്ഷ: എന്നതിന്റെ ശരിയായ വിവർത്തനമായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ഏകൻ എന്നതു മൂന്നാം പാദത്തിന്റെ ആദ്യവും ഗുഹ്യകൻ എന്നതു നാലാം പാദത്തിന്റെ അവസാനവും വെച്ചതു ഭംഗിയായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. 'ദയിതയും ശ്രീയും പിരിഞ്ഞൊററയായ്" എന്നതിൽ ശ്രീയും യക്ഷനെ വിട്ടുപോകണമെന്നു രാജാവിന്റെ കല്പനയിൽ പെടുന്നുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. രാജശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നതുകൊണ്ടു മഹിമ പോയവൻ എന്നല്ലെ കാളിദാസപ്രയോഗം? മഹിമ എന്നതിന്നു ശ്രീ എന്ന തർജ്ജമയും ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'രാമഗിരിമേൽ നൽകുളർകാവകക്കടികളിൽ മേവീടിനാൻ' എന്ന പ്രയോഗവും ദുഷ്ടവും ക്ലിഷ്ടവുമാണ്. ഇങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ വിവർത്തനം ഒരു വിജയമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

എനി മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ വിവർത്തനം എങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം (ആശാൻ കല്ക്കത്തയിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നകാലത്തു എഴുതി 'കാമാഖ്യനാഥതർക്കവാഗീശ ഭട്ടശിഷ്യൻ' എന്ന പേരിൽ 'സുജനാനന്ദിനി' എന്ന മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതും അപൂർണ്ണവുമാണ്.)

കാണപ്പെട്ടുള്ള കൃത്യസ്ഖലനമതിനൊരാ-
ണ്ടാൻ കാന്താവിയോഗം
ക്ഷീണശ്രീയാകുമാറദ്ധനദനുടെ കടും
ശിക്ഷയാൽ യക്ഷനേകൻ
വാണാൻ വൈദേഹി നീരാടിയ മഹിമയെഴും
വാരിയും ഭൂരിവൃക്ഷ-
ശ്രേണിഛായാഭിരാമാങ്കണനിരയുമെഴും
രാമഗിര്യാശ്രമത്തിൽ.

കുമാരനാശാൻ.

ഈ വിവർത്തനം വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. രചനാഭംഗിയും വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. പക്ഷെ, മഹിമ എന്നതിന്നു ശ്രീ എന്നു പറഞ്ഞാൽ

മൂലാർത്ഥം മുഴുവൻ കിട്ടുമെന്നു എനിക്കു അഭിപ്രായമില്ല. ആശ്രമത്തിൽ എന്ന ഏകവചനപ്രയോഗം മൂലശ്ലോകത്തോടു യോജിക്കുന്നില്ല. അങ്കണനിര എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ശരിപ്പെടുമെന്നായിരിക്കാം വിവർത്തകന്റെ അഭിപ്രായം. വാണാൻ എന്ന പ്രയോഗവും മൂലാർത്ഥത്തെ പൂർണ്ണമായി വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല

എനി സുപ്രസിദ്ധ കവിയായ ശ്രീ. കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോന്റെ വിവർത്തനം പരിശോധിക്കാം.

തെററിന്നാത്മ പ്രിയ പിരികൊ-
ണ്ടെന്ന യക്ഷേന്ദ്ര ശാപം
പററിപ്പേറും മഹിമ മറവായ്-
മാഴ്കിടും യക്ഷനേകൻ
പററിക്കൂടീ പെരുനിഴൽ മരം
സീത മുങ്ങും ജലത്തെ-
ച്ചുററിച്ചേരുന്നുടജനിരയിൽ-
ച്ചിത്രകൂടാദ്രിയിങ്കൽ.

കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

'തെററിന്നാത്മ പ്രിയ പിരികൊരാണ്ടു'' എന്ന പ്രയോഗം ഏററവും ക്ലിഷ്ടവും അസുന്ദരവുമായിട്ടുണ്ടു്. 'ശാപം പററിപ്പേറും മഹിമ മറവായ്'' എന്നതും അതുപോലെതന്നെ. 'വാസം ചക്രെ' എന്നതിന്നു പററിക്കൂടി എന്ന തർജ്ജമ ശരിയല്ല. സ്നിഗ്ധച്ഛായാ തരു എന്നതിന്നുള്ള പെരുനിഴൽ മരം എന്ന വിവർത്തനവും നന്നായിട്ടില്ല. 'ജനകതനയാസ്നാനപുണ്യോദകം' എന്നതിന്നു 'സീത മുങ്ങുംജലം' എന്ന വിവർത്തനവും ശരിയല്ല. മുങ്ങുക എന്നതിന്നു കുളിക്കുക എന്ന അർത്ഥം കിട്ടിയാലും ഈ പ്രയോഗം തെററാണ്. ശ്രീരാമനും സീതയും മററും ചിത്രകൂടത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് തന്നെയാവണം ഈ യക്ഷനും അവിടെ വസിച്ചതു് എന്നു് വരും. മുങ്ങിക്കുളിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ മാത്രമെ സ്നാനം എന്നതിന്റെ അർത്ഥം കിട്ടുകയുള്ളു. മുങ്ങിയാൽ കുളിക്കുകയും ചാവു

കയുമാവാം. ഇങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ വിവർത്തനം വലിയ ഒരു പരാജയം തന്നെ എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ഒരു സുപ്രസിദ്ധ കവിയായ ശ്രീ. പി. ജി. രാമയ്യർ ഈ ശ്ലോകം എങ്ങിനെ പരിഭാഷ ചെയ്തു എന്നു നോക്കാം.

കൃത്യം തെററി നടന്ന യക്ഷനൊരുവൻ
വിത്തേശശാപത്തിനാൽ
കീർത്തിക്കുനമിയന്നൊരാണ്ടബലയെ—
ക്കൈവിട്ടു കാമാർത്തനായ്
പാർത്താൻ നൽത്തണലുള്ള വൃക്ഷനിരയും
സീതാവഗാഹങ്ങളാൽ
ശുദ്ധാംബുക്കളുമുള്ള രാമഗിരി തൻ
പർണ്ണാലയശ്രേണിയിൽ

—പി. ജി. രാമയ്യർ.

ഇതിൻെറ രചന ഒരുവിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, മഹിമ എന്നതിന്നുള്ള കീർത്തി എന്ന പ്രയോഗം നന്നായിട്ടില്ല. കാമാർത്തനായ് എന്നത് മൂലശ്ലോകത്തിൽ ഇല്ലാത്തതും ഇവിടെ ആവശ്യമില്ലാത്തതുമാണ്. പാർത്താൻ എന്ന പ്രയോഗം തെററല്ലെങ്കിലും മൂലാർത്ഥത്തെ മുഴുവൻ വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല.

എനി സാഹിത്യനിപുണൻ ടി. ആർ. നായർ ഈ ശ്ലോകം എങ്ങിനെ വിവർത്തനം ചെയ്തു എന്നു നോക്കാം.

ഏതോ യക്ഷൻ, "പ്രിയയെ വിട്ടു നീ
തെററിലോരാണ്ടി" തീശ—
സ്ഫീതോഗ്രാജ്ഞാ, മഹിമയെ മറ—
ച്ചിട്ടു രാമാദ്രിയിങ്കൽ
ചേതോരമ്യത്തണൽമരമൊട—
ന്മൈഥിലീസ്നാനപുണ്യ—
ശ്രീതോയം പൂണ്ടടജനിരയിൽ
ത്താമസം ചെയ്തിരുന്നു.

—ടി. ആർ. നായർ.

ഇതിലെ 'പ്രിയയെ വിട്ടു നീ തെററിലോരാണ്ട്' എന്ന പ്രയോഗം ശരിയല്ല. യക്ഷൻ തെററു ചെയ്തതുകൊണ്ട് ഒരു കൊല്ലത്തേക്ക് ഭാര്യയെ വിട്ടു നില്ക്കണം എന്നു യക്ഷന്റെ രാജാവ് കല്പിച്ചു എന്നാണ് കവിയുടെ വിവക്ഷ എന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ, ആ അർത്ഥം ഇവിടെ കിട്ടുന്നില്ല. 'പ്രിയയെ വിട്ടു നീ തെററിൽ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പ്രിയയെ തെററിലേക്ക് വിടാനാണ് കവി പറയുന്നതു എന്നു തോന്നും. 'അസ്തംഗമിതമഹിമാ' എന്നതിന്റെ വിവർത്തനമായ 'മഹിമയെ മറച്ചിട്ടു' എന്നതും ശരിയായ ഒരു പ്രയോഗമല്ല. 'ചേതോരമ്യത്തണൽമരമൊട്ടു' എന്നതും മേപ്പടി തന്നെ. അതുമാത്രമല്ല, ഇതു് ഉടജനിരയുടെ വിശേഷണമായാൽ മാത്രമെ മൂലാർത്ഥത്തോടു യോജിക്കുകയുള്ളു. ചേതോരമ്യത്തണൽമരത്തോടും കൂടെ വസിച്ചു എന്നാണ് ഇവിടെ അർത്ഥം കിട്ടുന്നതു്. അതു് അബദ്ധവുമാണല്ലൊ. 'ശ്രീതോയം പൂണ്ടുടജനിരയിൽ' എന്ന പ്രയോഗവും മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെയാണ്. ശ്രീതോയംപൂണ്ട ഉടജനിരയിൽ എന്നു വരണം. ഇവിടെ പദം മുറിക്കുമ്പോൾ ശ്രീതോയം പൂണ്ട' ഉടജനിരയിൽ എന്നു മാത്രമെ വരുകയുള്ളു. അങ്ങിനെ വന്നാൽ ശ്രീതോയം പൂണ്ടതു യക്ഷനാകും; ഉടജനിരയാകയില്ല. 'താമസം ചെയ്തിരുന്നു' എന്ന പ്രയോഗവും നന്നായിട്ടില്ല.

ഇങ്ങിനെ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരുടേയും മററു വിവർത്തകന്മാരുടേയും സരണിയെ ബഹുമാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ ജി. യുടെ 'പേരോപ്പീലേകയക്ഷൻ' എന്നതും 'അലഞ്ഞീടിനാൻ' എന്നതും തിരുത്തേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

തസ്മിന്നദ്രൌ കതിചിദബലാ-
വിപ്രയുക്ത: സ കാമീ
നീത്വാ മാസാൻ കനകവലയ-
ഭ്രംശരിക്തപ്രകോഷ്ഠ:
ആഷാഢസ്യ പ്രഥമദിവസേ
മേഘമാശ്ലിഷ്ടസാനും
വപ്രക്രീഡാ പരിണതഗജ-
പ്രേക്ഷണീയം ദദർശ.

—കാളിദാസൻ. പൂ. മേ. ശ്ലോ. 2.

നാരിപ്പൂണ്ടോടുകൂടാതവിടെ മലയില-
ക്കാമുകൻ കാഞ്ചനക്കാ-
പ്പൂരിപ്പോയ് ശൂന്യമാകും കരമൊടലസമാം
മാസമാറേഴ പോക്കി;
മാരിക്കാർ കണ്ടു കുന്നിൻചെരുവിലുരുമദം
കൊമ്പുകുത്തിക്കളിയ്ക്കും
ഹാരിതം പൂണ്ടൊരാനത്തലവനൊടു സമാ-
നാഭമാടിപ്പറപ്പിൽ.

—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഈവിവർത്തനത്തിലെ രചനാഭംഗി ഏതൊരു സഹൃദയനേയും സമാകർഷിക്കുന്നതു തന്നെ. പക്ഷെ, 'നാരിപ്പൂണ്ടോടുകൂടാതെ' എന്ന പ്രയോഗം ശരിയല്ല. ഭാര്യ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് മാത്രം കനകക്കാപ്പ് ഊരിപ്പോകണമെന്നില്ല. അബലാവിപ്രയോഗം എന്നാണ് കാളിദാസപ്രയോഗം. കൂടാതെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിപ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം മുഴുവൻ കിട്ടുകയില്ല. വിപ്രയോഗത്തിന്നു വിരഹമെന്നോ വേർപാട് എന്നോ പറയണം. തക്കതായ പദം അവിടെ ഉപയോഗിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഈ വിവർത്തനം മാത്രം വായിക്കുന്നവർക്ക് കനകക്കാപ്പൂരിപ്പോകാനുള്ളകാരണം മനസ്സിലാവുകയില്ല. ഒരാൾ ഒരു ദൂരസ്ഥലത്തേക്ക് ഭാര്യയോടു കൂടാതെപോയി. അവിടെവെച്ച് അയാളുടെ മോതിരം ഊരി വീണുപോയി എന്നു പറഞ്ഞാൽ, മോതിരം ഊരി വീണുപോകാനുള്ള കാരണം ഭാര്യയില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്ന് ആരും ധരിക്കുകയില്ല. വിരഹദുഃഖംകൊണ്ടുള്ള ശരീരകാശ്യം കാണിക്കുകയാണല്ലൊ ഇവിടെ ആവശ്യം. 'മാസമാറേഴപോക്കി' എന്ന പ്രയോഗവും ശരിയാണെന്നു എനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. കതിചിത് മാസാൻ എന്നതിന്നു കുറെ മാസങ്ങൾ എന്നു പറയണം. കൃത്യമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ എട്ടുമാസം എന്നുതന്നെ പ്രയോഗിക്കണം. 'ശേഷാൻ മാസാൻ ഗമയ ചതുരഃ' എന്ന് ഉത്തരമേഘത്തിൽ പ്രത്യേകം പറയുന്നുണ്ടല്ലൊ. ആറേഴ ഒരിക്കലും എട്ടാവുക

യില്ല. ഏഴെട്ടു എന്നാണ് പറഞ്ഞിരുന്നതെങ്കിൽ ശരിയാകുമായിരുന്നു. എന്നി ഈ ശ്ലോകം മററു വിവർത്തനങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കാം.

കൈത്തണ്ടിൽ തടയാഞ്ഞു പൊൻവള വെടി=
ഞ്ഞേററം വിയോഗാർത്തിയോ—
ടേതാനും ദിവസങ്ങളുമ്മലകളിൽ
ച്ചുററിക്കഴിച്ചിട്ടവൻ
ആടിത്തിങ്കൾ പിറന്ന നാളിലരികെ—
പ്പാർത്താൽ പെരുംപാറയിൽ
കൂത്താടുന്നൊരു കൊമ്പനോടു കിടയാം
പുത്തൻ കൊടുംകാറിനെ.

—എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

'കൈത്തണ്ടിൽ തടയാഞ്ഞു പൊൻവള വെടിഞ്ഞു' എന്ന പ്രയോഗം ഏററവും ക്ലിഷ്ടവും അസുന്ദരവുമായിരിക്കുന്നു. വിപ്രയോഗത്തിന്നു വിയോഗാർത്തി എന്നതു ഒരുവിധം ശരിയായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ഈബലാവിപ്രയോഗത്തിലെ അബലാ എന്ന പദം തീരെ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, വിയോഗാർത്തി വളപോയതുകൊണ്ടാണോ എന്നുകൂടി സംശയിച്ചുപോകും. 'ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ' എന്നതു അബദ്ധംതന്നെ. ചിലമാസങ്ങൾ എന്നാണല്ലൊ കാളിദാസപ്രയോഗം. 'മലകളിൽ' എന്ന ബഹുവചനപ്രയോഗവും ശരിയല്ല. മലയിൽ എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി. സാനുവിന്നു പ്രകൃതമുള്ള പെരുംപാറ, എന്ന പ്രയോഗവും തെററാണ്. പാറയെന്നു പറഞ്ഞാൽ താഴ്‌വര എന്ന അർത്ഥം കിട്ടുകയില്ല. വപ്രക്രീഡ എന്നതിന്നു കൂത്താടുക എന്നതും ശരിയല്ല. ഇങ്ങിനെ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ ശ്ലോകത്തിൻെറ വിവർത്തനം ഒരു വലിയ പരാജയം തന്നെ.

യോഷാരത്നത്തെ വേർപെട്ടതിലഥ ചിലമാ—
സം കഴിച്ചാ മുഴക്കെ
ശോഷിച്ചുരിത്തെരിച്ചങ്ങിനെ വളകൾ വെടി—
ഞ്ഞീടുമക്കാമി കണ്ടാൻ

ആഷാഢത്തിൻെറ യൊന്നാംദിനമതിലൊരു മേ-
ഘം തടം പുക്ക, മന്ദാ-
ഘോഷം കുത്തിക്കളിക്കും കരിയൊടു കിടയാം,
കാന്തിപൂണ്ടന്തികത്തിൽ.

—കുമാരനാശാൻ.

കാളിദാസൻെറ ആശയത്തെ ഒട്ടും കളയാതെ വിവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, വളകരം എന്ന ബഹുവചന പ്രയോഗം സാധുവാണെന്നു എനിക്കഭിപ്രായമില്ല. മല്ലിനാഥനും മററും ഒരു വള എന്നുമാത്രമെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുള്ളു. അതാണ് ശരിയെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ, ഭരതസേനൻെറ സുബോധ എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വളകരം എന്നുപറയുന്നുണ്ട്.

അക്കുന്നിന്മേലബലയകലും
കാമിപൊങ്കങ്കണവേ-
റാക്കും കൈത്തണ്ടുകളൊടുമഴ-
ന്നൊട്ടുകാലം കഴിയ്ക്കേ
വാഴ്ക്കും വപ്രക്കളിയൊടൊരിഭം
പോലെ തത്സാനുകേറി-
പ്പാർക്കും കാർ കണ്ടിതു രുചിരമാ-
യാടിമാസപ്പിറപ്പിൽ.

—കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

ഇതിലെ 'അബലയകലും കാമി' 'പൊങ്കങ്കണവേറാക്കും കൈത്തണ്ടുകളൊടും' 'വപ്രക്കളിയൊടൊരിഭം ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ അതീവ ദുഷ്ടവും അബദ്ധജടിലവുമായിട്ടുണ്ട്.

കന്നൽക്കണ്ണിയെ വിട്ട കാമുകനവൻ
മാസങ്ങളേതാണ്ടു തൻ-
പൊന്നിൻ കങ്കണമൂരിവീണ കരമോ-
ടക്കുന്നിൽ വാണീടിനാൻ

പിന്നെക്കണ്ടിതു സാനുപററിയഴകോ-
ടാഷാഢ മാസാദ്യനാൾ
മിന്നും കാറിനെ വപ്രലീലകലരും
കാട്ടാനയെപ്പോലവൻ

—പി. ജി. രാമയ്യർ.

ഇതിൻെറ രചന ഒരുവിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. കന്നൽ കണ്ണിയെവിട്ട എന്നതു അബലാവിപ്രയോഗത്തിന്നു തക്കതായ ഒരു പദമല്ല. 'മിന്നും കാറിനെ' എന്നതിലെ മിന്നും എന്നപദം ആവശ്യമില്ലാത്തതും അനുചിതവുമാകുന്നു.

അക്കുന്നിൽ പ്പെൺപിരിയുവനാ-
ക്കാമി മാസങ്ങളേറെ-
പ്പോക്കുമ്പോൾ പ്പോയ് മണിവളവെറും
കൈമണിക്കണ്ടുമോടെ
നൽക്കുംഭിക്കൊത്തഴകിലൊരു കാർ
കണ്ടു, കുത്തിക്കളിയ്ക്കാൻ
നോക്കുമ്പോൾ ത്താഴ്‌വരതഴകിയാ-
ഷാഢമാസാദ്യനാളിൽ

—ടി. ആർ. നായർ.

'അബലാവിപ്രയുക്തൻ' എന്നതിന്നുള്ള 'പെൺപിരിയുമവൻ' എന്ന പ്രയോഗം വിചിത്രംതന്നെ. 'പോയ് മണിവള വെറും കൈമണിക്കണ്ടുമോടെ' എന്നതിൻെറ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. മണിവള ഊരിപ്പോയതോടൊപ്പം 'കൈ മണിക്കണ്ട'വും ഊരിപ്പോയി എന്നാണ് കവി പറയുന്നതെന്നുതോന്നും. കനകവലയത്തെ മണിവളയാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. "കുത്തിക്കളിയ്ക്കാൻ" നോക്കുന്നതു കുംഭിയോ മേഘമോ എന്നു ഈ ശ്ലോകം വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവുകയില്ല.

മട്ടോൽവാണിയെ വിട്ടു തങ്കവളകൾ
സ്രംസിച്ചു കൈ ശൂന്യമായ്
കഷ്ടം കാമിയവൻ കഴിച്ചുവിടെയ-
ങ്ങേഴെട്ടുമാസങ്ങളെ

36124

മുട്ടത്താഴ്വരയിങ്കലിടിക്കാം തക-
ത്തീടന്ന മത്തദ്വിപം
മട്ടിൽ കണ്ടൊരു കൊണ്ടലിങ്ങലൊടുതാ-
നാടിപ്പിറപ്പിൻ ദിനെ.

—എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

പറയത്തക്ക അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങളില്ല. ആശാൻ ചെയ്തതുപോലെ ഇതിലും വളകാം എന്ന' ബഹുവചനമായിട്ടാണ' പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു്. മല്ലിനാഥൻ, പൂർണ്ണസരസ്വതി മുതലായവരുടെമതം, ഇടത്തെ കയ്യിന്മേൽമാത്രം (മംഗളാർത്ഥം) ധരിക്കുന്ന ഒരു വള എന്നാണ്. പക്ഷെ ഭരതസേനൻ, രണ്ടു കൈകളിലുമുള്ള വളകാം എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുമുണ്ട്.

പ്രത്യംഖ്യാതവിശേഷമണ്ഡന വിധി-
ർവ്വാമപ്രകോഷ്ഠാർപ്പിതം
ബിഭ്രത് കാഞ്ചനമേകമേവ വലയം
ശ്വാസാപരക്താധരഃ

എന്നും

അനതിലുലിത ജ്യാഘാതാങ്കം
മുഹുർമ്മണിബന്ധനാത്
കനകവലയം സ്രസ്തം സ്രസ്തം
മയാ പ്രതിസാര്യ്യതെ.

എന്നും അഭിജ്ഞാന ശാകുന്തളത്തിൽ കാളിദാസൻ തന്നെ പറയുന്നതുംകൂടി ബഹുമാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു വളമാത്രമാണ് ഉചിതമായിട്ടുള്ളത്. കതിചിത് മാസാൻ എന്നതിന്നു ഏഴെട്ടുമാസങ്ങാം എന്ന വിവർത്തനം നന്നായിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുമ്പോാം അബലാവിപ്രയുക്തഃ എന്നതിന്നും കതിചിത്മാസാൻ എന്നതിന്നുമുള്ള ജിയുടെ വിവർത്തനം ശരിയായിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

തസ്യ സ്ഥിത്വാ കഥമപി പുരഃ
കൌതുകാധാനഹേതോ-
രന്തർബാഷ്പശ്ചിരമനുചരോ
രാജരാജസ്യ ദദ്ധ്യൌ

മേഘാലോകേ ഭവതി സുഖിനോ–
ഹ്യന്യഥാവൃത്തി ചേത:
കണ്ഠാശ്ലേഷ പ്രണയിനി ജനേ
കിം പുനർദ്ദൂരസംസ്ഥേ.

–കാളിദാസൻ, പൂ. മേ. ശ്ലോ. 3

ആനന്ദോൽക്കണ്ഠ നല്ലം മുകിലിനഭിമുഖം
കണ്ണുനീർ കെട്ടിയുള്ളിൽ–
ദ്ധ്യാനം പൂണ്ടേറെ നേരം മരുവിയൊരുവിധം
രാജരാജാനുയായി;
ഗാനം കാർകൊണ്ടൽ കാണുന്നളവു സുഖികളും
വ്യഗ്രരാവുന്നു; പുല്ലാൻ
താനത്യന്തം കൊതിക്കും പ്രിയജനമകല–
ത്താകിലെന്താവു പിന്നെ!

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഇതിൻെറ രചന ഏററവും ഹൃദയാവജ്ജകമായിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസൻെറ ആശയത്തെ സമർത്ഥമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്. അന്യഥാവൃത്തി ചേത: എന്നതിന്നു 'വ്യഗ്രരാവുന്നു' എന്ന പ്രയോഗം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അതുപോലെതന്നെ 'എന്താവു' എന്നതും.

പുത്തൻ കേതകവല്ലരിയ്ക്കു ചനനൽ–
കീഴ്ന്നവൻപൻെറ മുൻ–
പുള്ളിൽ തള്ളിവരുന്ന മാലൊടു മനോ–
രാജ്യത്തിൽ നിന്നാനവൻ
സസ്ഥക്കും കുളർകാറണിപ്പുതുമയിൽ
ഭാവം പകന്നീടുകിൽ,
പൂമെയ്യിൽ പുണരുന്നോരോമലരിക–
ത്തില്ലാത്തവെക്കെന്തുതാൻ?

–ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

ഇതിൽ 'കേതകധാനഹേതോ: 'എന്ന പാഠമാണു സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നതു് രചനയുംമററും ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ, അന്തർബാഷ്പ: എന്ന കാളിദാസപ്രയോഗം ഇതിൽ കാണുന്നില്ല. സുഖിന: എന്നതിന്നു സ്വസ്ഥർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മുഴുവൻ ശരിപ്പെടുകയില്ല.

ഒട്ടേറെ ഖേദമുണ്ടെങ്കിലുമതികുതുകം
ചേർക്കയാൽ യക്ഷനുള്ളിൽ–
കെട്ടിസ്തംഭിച്ച കണ്ണീരൊടുമതിനെ നെടും
ചിന്തയാൽ നോക്കി നിന്നാൻ
തിട്ടം സംഭോഗികൾക്കും തരളത കരളി–
ന്നേകുമാ മേഘമാകെ–
കെട്ടിപ്പുൽകാൻ കൊതിക്കും കമനിയകലയാം
കാന്തനെന്തായിരിക്കും.

–കുമാരനാശാൻ.

രചന ഏററവും മനോഹരമായിട്ടുണ്ടു്. കാളിദാസൻെറ അന്യഥാവൃത്തി ചേത: എന്നതിന്നു തരളത കരളിന്നേകുമെന്ന വിവർത്തനം അതീവ ഹൃദയാവർജ്ജകമായിട്ടുണ്ടു്.

ഊറും കണ്ണീരൊരുവിധമട–
ക്കിച്ചിരം നേർക്കു രമ്യ–
ക്കാറും നോക്കിദ്ധനദസചിവൻ
ചിന്തയും പൂണ്ടു നിന്നു;
മാറും മട്ടാ മുകിലണയുകിൽ
സ്വസ്ഥനും; പിന്നെയെന്തോ
കേറും കാമാൽഗ്ഗളതലപരി-
ഷ്വംഗമോപ്പോരകന്നാൽ.

–കുണ്ടൂർ നാരായണ മേനോൻ.

പറയത്തക്ക അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത ഒരു വിവർത്തനമായിട്ടുണ്ടു്. സ്വസ്ഥൻ എന്ന പ്രയോഗം മുഴുവൻ ശരിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

വിത്തേശാനുചരൻ പണിഞ്ഞൊരുവിധം
കണ്ണീരൊതുക്കിപ്പുരം
കത്തും കാമമണച്ചിടുന്ന മുകിലിൻ
മുന്നെത്തി യോത്താൻ ചിരം
അത്യന്തം സുഖികാംക്കമുള്ളിളകിടും
മേഘത്തിനെക്കാണുകിൽ
കയ്ത്താർ തോളിലണയ്ക്കുമോമനയക-
ന്നോനെന്തു ചൊല്ലേണമോ?

—പി. ജി. രാമയ്യർ.

ഇതിലെ 'പണിഞ്ഞൊരുവിധം', 'ഓത്താൻ' മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾ ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കൌതുകാധാനഹേതുവെന്നതിൻെറ വിവർത്തനമാണെന്നു തോന്നുന്നു, 'കത്തും കാമമണച്ചിടുന്ന' എന്ന പ്രയോഗം. അതു ശരിയല്ല. മേഘം കാമത്തെ അണച്ചിടുന്നുവെങ്കിൽ ഈ സന്ദേശത്തിൻെറ തന്നെ ആവശ്യമില്ലാതാകും. രചനയും നന്നായിട്ടില്ല.

ആക്കും കൌതുകമേകുമംബുദമതിൻ
മുമ്പിൽ പണിപ്പെട്ടവൻ
വാക്കും ബാഷ്പമടക്കി നിന്നഥ വിചാ-
രം പൂണ്ടു മേവീ ചിരം
പാക്കുമ്പോലം പുതുകാർ സുഖിക്കുമതകാ-
രിൻ മട്ടു ഭേദിച്ചിടും
പാക്കുമ്പോളകലെഗ്ഗളം പൂണരുവാ-
നാശിക്കുമാളെന്തുതാൻ.

—എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

രചനാഭംഗി കുറയുമെങ്കിലും പറയത്ത അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങളില്ല.

ഇണ്ടൽപ്പെട്ടും കുതുകമരുളും
കൊണ്ടലിൻ മുമ്പിൽ നിന്നും
കൊണ്ടായക്ഷേശ്വരസചിവനാം-
ബ്ബാഷ്പനായല്ലമോത്തു

കണ്ടാൽ മേഘം, കരള കമനീ-
സംഗതന്നും കലങ്ങും
കണ്ണംപുൽകാൻ പ്രണയിജനമെ-
ന്തോതിടാം ദൂരെ വാണാൽ.

—ടി. ആർ. നായർ.

കഥമപി എന്നതിന്നു 'ഇണ്ടൽപ്പെട്ടും' എന്നവിവർത്തനവും ദൈന്യേ എന്നതിന്നുള്ള 'ഒത്തു' എന്നതും മുഴുവൻ ശരിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അന്യഥാവൃത്തി ചേതഃ എന്നതിന്നുള്ള 'കരളകലങ്ങും' എന്ന പ്രയോഗവും മേൽപറഞ്ഞതുപോലെതന്നെയാണ്. പോരാതെ, നാലാം പദത്തിൻെറ ഘടന തീരെ നന്നായിട്ടില്ല.

പ്രത്യാസന്നേ നഭസി ദയിതാ-
ജീവിതാലംബനാർത്ഥീ
ജീമൂതേന സ്വകുശലമയീം
ഹാരയിഷ്യൻ പ്രവൃത്തിം
സ പ്രത്യഗ്രൈഃ കുടജകുസുമൈഃ
കല്പിതാർഘായ തസ്മൈ
പ്രീതഃ പ്രീതിപ്രമുഖവചനം
സ്വാഗതം വ്യാജഹാര.

—കാളിദാസൻ പൂ. മേ ശ്ലോ. 4.

ആമന്ദം ചിങ്ങമല്ലോ വരുവതുയിർവിടാ-
തോമലാരം മേവിടാൻ സ്വ-
ക്ഷേമത്തിൻ വാർത്തയെത്തിപ്പതിനതിനെയയ-
ച്ചേണമെന്നാശയാലേ
ശ്യാമസ്നിഗ്ധന്നു പാലപ്പൂമതുമലരാ-
ലർഘ്യമപ്പിച്ചു, 'നന്നായ്
ശ്രീമൻ! നീ വന്ന'തെന്നും പ്രണയമസൃണവാ-
ക്കോതിനാൻ പ്രീതനായി.

—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഇതും രചനാസൌകുമാര്യത്തിന്നു ഒരു മാതൃകയെന്നോണം പ്രശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, കുടജകുസുമം എന്നതിന്നു 'പാലപ്പൂതുമതു മലർ' എന്ന പരിഭാഷ ശരിയാണെന്നു എനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. പാല എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ കുടകപ്പാലയൊ, ഏഴിലാമ്പലയൊ മററു ഏതെങ്കിലും പാലയൊ എന്നു തീർച്ചയില്ലാതാവും. കുടകപ്പാലപ്പൂ എന്നോ കുടജകുസുമമെന്നോ പറയുകതന്നെ വേണം. ശ്യാമസ്നിഗ്ദ്ധൻ എന്ന വാക്ക് മൂലത്തിലില്ലാത്തതാണ്. ആ പദപ്രയോഗംകൊണ്ട് ശ്ലോകഭംഗിക്കോ ആശയത്തിന്നോ യാതൊരു കോട്ടവും പററിയിട്ടില്ല. ഇതിനെപ്പററി മേഘച്ഛായയുടെ വ്യാഖ്യാതാവ് പറയുന്നതു നോക്കുക: "മൂലത്തിൽ ഇങ്ങനെ മേഘത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ആശയസൌന്ദര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മനോധർമ്മം മാത്രമാണ്". കാളിദാസന്റെ ആശയത്തിന്നു സൌന്ദര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കാനായി വിവർത്തകന്മാർ വളരെ പണിപ്പെടാതിരിക്കയായിരിക്കും നല്ലതു്. ആശയസൌന്ദര്യം കുറയ്ക്കാതിരുന്നാൽ മതി. ഈ സ്വതന്ത്രത വിവർത്തകന്മാരുടെ ശക്തിരാഹിത്യത്തെയാണ് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം ശരിപ്പെടുത്താനും പാദപൂരണത്തിന്നും വേണ്ടി ഉപയോഗിച്ച ഒരു യുക്തിമാത്രമാണിതെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിലും വലിയ തെററുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

തിണ്ണെന്നാവണിമാസമാരി ചൊരിയും
നേരം നിജപ്രേയസി-
യ്ക്കാശ്വാസത്തിനിവൻ മുഖാന്തരമയ-
ച്ചീടാം നിജാവസ്ഥകം
എന്നക്കാമി നിനച്ചു നല്ല കുടക-
പ്പാലപ്പൂതുപ്പൂക്കളാൽ
പൂജിച്ചുമ്മുകിൽ മുമ്പനോടുകുശല-
പ്രശ്നങ്ങളോതീടിനാൻ

—എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

'പ്രത്യഗ്രൈ: കുടജകുസുമൈ:' എന്നതിന്നു 'കുടകപ്പാലപ്പൂതുപ്പൂക്കൾ' എന്ന പ്രയോഗം വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്. 'അയച്ചീടാം നിജാവസ്ഥകൾ' എന്നതു് അബദ്ധം തന്നെ. പാർസലായി അയക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നും. 'നിജാവസ്ഥകൾ=തന്റെ അവസ്ഥയെപ്പററിയുള്ള വാർത്ത' എന്നു വ്യാഖ്യാതാവു പറയുന്നു. വിവർത്തകൻ വിട്ടുപോയതൊക്കെ വ്യാഖ്യാനത്തിലുള്ളതു ഭാഗ്യം തന്നെ. 'പ്രീത: പ്രീതിപ്രമുഖവചനം' എന്നും മററുമുള്ള കാളിദാസപ്രയോഗങ്ങൾ തീരെ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വന്നെത്തീടും നഭസ്സിൽ പ്രണയിനിയവനം വാ-
ണീടണം പ്രാണനാന്നി-
ട്ടെന്നിച്ഛിച്ചംബുദത്തിൻ വഴി നിജസുഖവൃ-
ത്താന്തമെത്തിക്കുവാനായ്
ഉന്നിച്ചെന്നാശ്രു പുത്തൻ കുടജമലരതും
തുകിയാ വന്നമേഘം
തന്നെപ്പൂജിച്ചു തുഷ്ട്യാ കുശലവുമനുമോ-
ദിച്ചു ചോദിച്ചു യക്ഷൻ.

—കുമാരനാശാൻ.

ഇതിന്റെ രചന വ്യക്തവും സുന്ദരവുമായിട്ടുണ്ടു്. ജീയുടേയും രാജരാജവർമ്മയുടേയും വിവർത്തനങ്ങളിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ദോഷങ്ങൾ ഇതിൽ കാണുന്നില്ല.

കാർക്കാലം വന്നണയുമളവിൽ
കാന്തതൻ ജീവിതത്തെ
കാർക്കാനായ്ത്തൻ കുശലകഥ പോ-
യ്ക്കുണ്ടു ജീമൂതമോതാൻ
നേർക്കാമോദാൽ പുതിയ കുടജ-
പ്പൂക്കളാലർഘ്യമേകി-
ക്കേൾക്കാൻ നല്ലോരടവിലവന-
ന്നോതിനാൻ സ്വാഗതത്തെ.

—കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

പറയത്തക്ക അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങളില്ലെങ്കിലും, 'കാക്കാലം', 'ജീവിതത്തെ ക്കാക്കാൻ' മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾ വളരെ ക്ലിഷ്ടവും ദുഷ്ടവുമായിട്ടുണ്ട്.

എത്തും ശ്രാവണമെന്നറിഞ്ഞു ജലദം
തന്മൂലമായ് ക്ഷേമമെ-
ന്നിത്ഥം വാത്ത പറഞ്ഞയച്ചു ദയിതാ
പ്രാണങ്ങൾ രക്ഷിക്കുവാൻ
പുത്തൻ മുല്ലകളാൽ പയോദമതിനെ-
പ്പൂജിച്ചു സമ്പ്രീതനായ്
വർദ്ധിക്കും രസമേകിടും മൊഴികളാ-
ലങ്ങോതിനാൻ സ്വാഗതം.

—പി. ജി. രാമയ്യർ.

'ജലദം തന്മൂലമായ്', 'ദയിതാപ്രാണങ്ങൾ രക്ഷിക്കുവാൻ' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ നന്നായിട്ടില്ല. കുടജകുസുമം എന്നതിന്നു മുല്ലകൾ എന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. കുടകപ്പാലപ്പൂവ് എന്നുതന്നെ പറയണം.

സ്വാസ്ഥ്യം വന്നു മനസ്സിനെന്നളവു തൻ-
പ്രാണപ്രിയാ ജീവനെ
രക്ഷിപ്പാൻ വഴി തേടിയമ്മുകിലിനെ
ക്കൊണ്ടങ്ങു തൻ വാത്തയെ
എത്തിപ്പാൻ പുതുതായ നൽകുടജ പു-
ഷ്പംകൊണ്ട് പൂജിച്ചുടൻ
പാരം പ്രീതി കലർന്നു ചാരുകുശല-
പ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്തീടിനാൻ.

—എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

പറയത്തക്ക അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾ ഇല്ല. പക്ഷെ, 'സ്വാസ്ഥ്യം വന്നു മനസ്സിനെന്നളവു' എന്നതു് മൂലത്തിലില്ലാത്തതാണ്. അതിൻെറ ആവശ്യവുമില്ലായിരുന്നു.

കാർവ്വഷം വന്നളവു, കുശലം
കാറിനെക്കൊണ്ടു് കാന്താ-
ജീവൻ കാക്കാൻ കൊതിയൊട്ടു കഥി-
പ്പിയ്ക്കുവാനർത്ഥിയായാൾ,
ആവന്നോരാലതിനു കുടക-
പ്പാലതൻ പുത്തനാം വെൺ-
പൂവച്ചിച്ചിട്ടുകമലിയുമാ-
റോതിനാൻ സ്വാഗതത്തെ.

—ടി. ആർ. നായർ.

ഇതിലെ 'കാർവഷം വന്നളവു്' എന്ന പ്രയോഗം നന്നായിട്ടില്ല. കുശലം എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ആരുടെ കുശലം എന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ല. 'സ്വകുശലമയീം ഹാരയിഷ്യൻ പ്രവൃത്തിം' എന്നാണ് കാളിദാസപ്രയോഗം. 'കാന്താജീവൻ കാക്കാൻ കൊതിയൊട്ടു' എന്ന പ്രയോഗം അസുന്ദരംതന്നെ.

ത്വയ്യായത്തം കൃഷിഫലമിതി
ഭ്രൂവിലാസാനഭിജ്ഞൈ:
പ്രീതിസ്നിഗ്ധൈർജ്ജനപദവധൂ-
ലോചനൈ: പീയമാന:
സദ്യ: സീരോൽകഷണസുരഭി
ക്ഷേത്രമാരുഹ്യ മാലം
കിഞ്ചിത് പശ്ചാദ് വ്രജ ലഘുഗതിർ-
ഭൂയ ഏവോത്തരേണ.

കാളിദാസൻ. പൂ. മേ. ശ്ലോ. 16.

ഭ്രൂവില്ലാട്ടം പഠിക്കാത്തൊരു മിഴിമുനയാൽ
നാട്ടുപെണ്ണുങ്ങൾ നന്ദി-
ച്ചാവിർഭൂതപ്രസാദം നകരമളവു നീ
കഷ്കക്ഷേമകാരിൻ!

താവിപ്പൊങ്ങുന്ന മണ്ണിൻ മണമുടനുഴതി–
ട്ടാൻ കുന്നിൻ പുറത്തെ–
സ്സേവിച്ചല്ലം പടിഞ്ഞാട്ടഥ തിരിയ വട–
ക്കോട്ടതാൻ ശീല്ലഗാമിൻ!

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഇതിൽ 'മിഴിമുന'കൊണ്ടു് നകരുക എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഭൂവിലാസാനഭിജ്ഞകളാണെന്ന കാളിദാസാഭിപ്രായത്തോടു് ഈ പ്രയോഗം തീരെ യോജിക്കുന്നില്ല 'മിഴിമുന'കൊണ്ടുള്ള നോട്ടവും വിലാസത്തോടുകൂടിയ നോട്ടമാണു്. 'ത്വയ്യായത്തം കൃഷിഫലം' എന്നത് 'കഷ്കക്ഷേമകാരിൻ' എന്ന സംബോധനകൊണ്ടു് നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. 'കഷ്കക്ഷേമകാരിൻ' എന്ന സംബോധന ചെയ്യുന്നതു യക്ഷനാണു്. മൂലത്തിലെ 'ത്വയ്യായത്തം കൃഷിഫലം' എന്ന അഭിപ്രായം ജനപദ വധുക്കളുടേതാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് അവർ പ്രീതിസ്നിഗ്ദ്ധങ്ങളായ ലോചനങ്ങൾകൊണ്ടു് നിന്നെ സാദരം നോക്കുമെന്നു് യക്ഷൻ, മേഘത്തോടു് പറയുന്നത്. 'മാലം ക്ഷേത്രം' എന്നതിന്നു് 'കുന്നിൽപുറം' എന്നു് മാത്രം പറഞ്ഞാൽ ശരിപ്പെടുകയില്ല. മാലം എന്നത് ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ പേരാണെന്നാണു് പൂർണ്ണസരസ്വതിയുടേയും മററും അഭിപ്രായം. 'മാലമുന്നത ഭൂതലം' എന്ന നിഘണ്ടു പ്രകാരവും കുന്നിൻപുറമല്ല. ഉയർന്ന ഭൂമി എന്നെ അർത്ഥമുള്ളു. 'പടിഞ്ഞാട്ടഥതിരിയുവടക്കോട്ടതാൻ' എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടു്. പടിഞ്ഞാട്ടു തിരിഞ്ഞിട്ടു് വടക്കോട്ടു എന്തു ചെയ്യണമെന്നു കവി പറയുന്നില്ല. 'ശീല്ലഗാമിൻ' എന്ന സംബോധനകൊണ്ടു തന്നെ അതു ശരിപ്പെടുത്താമെന്നാണെങ്കിൽ, അതും യുക്തമാണെന്നു എനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. എനി, സേവിച്ചല്ലം പടിഞ്ഞാട്ടു് അഥ തിരിയ വടക്കോട്ടതാൻ എന്നു അന്വയിച്ചാൽ കുറെ ശരിപ്പെടും. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ കുന്നിൻപുറത്തെ എന്തു ചെയ്യും? 'കുന്നിൻപുറത്തെസ്സേവിച്ച്' എന്നു അവിടെ തന്നെ പറയണം. അതിനാൽ, ഇതു തെററായ ഒരു പ്രയോഗമാ

 36124

ണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ വിവൎത്തനം ഒരു വിജയമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

ഒത്തോണം കൃഷിനന്മതിന്നകം നിന
ക്കെന്നകൃഷിക്കാരിമാർ
ഭൂഭംഗം തെരിയാത്ത കണ്മിഴിയുഴി-
ഞ്ഞുംപ്രീതി കാട്ടീടവേ
ആന്നരത്തുഴതോരിടം പൊടിമണ-
ക്കും മട്ടിലമ്മേട്ടിൽ നീ
ചാററിച്ചെററ ചരിഞ്ഞു ചെന്നു കയറി-
പ്പോണം വടക്കോട്ടുതാൻ.

—ഏ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ.

'തപ്യായത്തം കൃഷിഫലം' എന്നതിന്റെ വിവൎത്തനം ഒരുവിധം ശരിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 'ഭൂവിലാസാനഭിജ്ഞൈഃ' എന്നതിന്നുള്ള 'ഭൂഭംഗം തെരിയാത്ത' എന്ന പരിഭാഷ ശരിയായിട്ടില്ല. മാലം ക്ഷേത്രം എന്നതിന്നു മേട് എന്ന് കവി പറയുന്നു; 'മേട്ട്=മലയുടെ മുകൾ ഭാഗം' എന്നു വ്യാഖ്യാതാവും പറയുന്നു. വിവൎത്തനത്തേക്കാൾ ദുഷ്കരമായിരിക്കുന്നു വ്യാഖ്യാനം. ശ്ലോകത്തിന്റെ നാലാം പാദം ആകപ്പാടെ നന്നായിട്ടുമില്ല.

നാരീവൎഗ്ഗങ്ങൾ നാട്ടിൻപുറമതിൽ വിളവി-
ന്മൂലമെന്നോൎത്തു നിന്നെ
കുറുകൾക്കൊണ്ടൊക്കെ നോക്കും ഭ്രുകുടിരഥനയോ-
രാത്ത നേത്രങ്ങളാലെ
ഏറിക്കൊണ്ടല്ലമപ്പോഴുഴുതുപൊടിമണ-
ക്കും കരക്കാററിലൂടെ
മാറിപ്പോകാം പടിഞ്ഞാട്ടൊരു ചെറുതുടനെ
നേർവഴിക്കായ് ഗമിക്കാം.

—കുമാരനാശാൻ.

36124

ഇതിൽ 'ഏറിക്കൊണ്ടു' എന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും എവിടെ 'ഏറണ'മെന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. കരക്കാററിലൂടെ എന്ന പ്രയോഗം എന്തിനാണെന്നറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും രചന ആകപ്പാടെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്.

മൂലം നീതാൻ വിളവിനിതി മോ-
ദാർദ്ര നേത്രങ്ങളാൽ നിൻ
കോലം ചില്ലിക്കളി വിരുതറം
നാട്ടുപെണ്ണുങ്ങൾ നോക്കേ
മാലക്ഷേത്രേ മണമുഴുതെഴും
മാറണഞ്ഞാൽപ്പടിഞ്ഞതാ-
ട്ടാലസ്യം വിട്ടുഴറുക; വട-
ക്കോട്ടുതാൻ ചോക പിന്നെ.

—കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

കാളിദാസന്റെ ആശയം വലിയ തെററു കൂടാതെ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, 'ചില്ലിക്കളിവിരുതറം' എന്നത് 'ഭ്രൂവിലാസാനഭിജ്ഞൈഃ' എന്നതിന്നു തക്കതായ ഒരു പ്രയോഗമല്ല. 'മണമുഴുതെഴും മാറണഞ്ഞാൽ' എന്ന പ്രയോഗം ഒട്ടും ശരിയല്ല. ഉഴുതത് മേഘമാണെന്നു വരും. മാലക്ഷേത്രം എന്ന പ്രയോഗം കാളിദാസസരണിയെ സമർത്ഥമായി അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നിന്നാൽത്താൻ വളരുന്നു സസ്യനിരയെ-
ന്നദ്ദേശവാമാക്ഷിമാർ
നന്ദ്യാ ഭ്രൂലതതൻ വിലാസമറിയാ-
തംഭോദ! നോക്കുംവിധൌ
നന്നായിട്ടുഴുതിട്ട മൺമണമെഴും
മാളാഖ്യമാം ദിക്കിൽ നീ
ചെന്നിട്ടല്പമിടത്തുവെച്ചുഥ ജവാൽ
പോണം വടക്കോട്ടുതാൻ

—പി. ജി. രാമയ്യർ

ഇതിലെ 'ഭൂലതതൻ വിലാസമറിയാതെ' എന്നതിന്നു പകരം 'വിലാസമറിയാത്ത' എന്നാണ് വേണ്ടതു്. മാളക്ഷേത്രം എന്നതിന്നു മാളം എന്ന പ്രദേശം എന്നാണ് ഇതിലെ വിവർത്തനം. അതു കൊണ്ടായിരിക്കാം 'ആരുഹ്യ' എന്നതിന്നു ചെന്നിട്ടു് എന്നു് പരിഭാഷ ചെയ്തു കാണുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതുകൊണ്ടു കാളിദാസന്റെ ആശയഭംഗി ചോന്നു പോയിരിക്കുന്നു.

സസ്യം നിങ്കലധീനമെന്നു കരുതി
പ്രേമം തഴച്ചാസ്ഥയാ
ഭൂവിക്ഷേപമറിഞ്ഞിടാത്ത മലയ-
പ്പെണ്ണുണ്ടാം പാർത്തീടവെ
മാളക്ഷേത്രമതിന്റെ മേലുഴുതുടൻ
പുത്തൻമണം തുകുമാ-
റേ വീട്ടല്ലിടത്തു പായുക വട-
ക്കോട്ടേക്കുതാൻ പിന്നെയും

—എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

ഇതിലെ 'സസ്യം നിങ്കലധീനം' 'മലയപ്പെണ്ണുണ്ടാം' എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ നന്നായിട്ടില്ല. 'ഉഴുതുടൻ പുത്തൻമണം തുകുമാറേ വീട്ട്' എന്ന പ്രയോഗം ശരിയല്ല. ഉഴുതത് മേഘമല്ല ഉഴുതിട്ട സ്ഥലത്ത് മഴ പെയ്യുമ്പോൾ മണം പൊന്തും ആ മണം പൊന്താൻ കാരണമായ മഴ പെയ്യലാണ് മേഘത്തിന്റെ കർമ്മം.

നേടാമല്ലൊ വിളവിതി ഭദ്രാ
ചില്ലിവില്ലാട്ടശീലം
നേടാനാടത്തികൾ മധുര ഗ-
ക്കാൽ നുകർന്നിടവേ ഭീ
കുടാനായിട്ടുഴവുമണമം-
ഭസ്സു വർഷിച്ചുമേലെ-
പ്പാടത്തായ് മേക്കുഴറിയുടനെ-
ത്താൻ വടക്കോട്ടുപോക.

—ടി. ആർ. നായർ.

ത്വയ്യായത്തം കൃഷിഫലം എന്നതിന്നു 'നേടാമല്ലോ വിളവിതിമുദാ' എന്ന വിവർത്തനം ശരിയായിട്ടില്ല. വിളവ് നേടാം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരിൽനിന്നു, എങ്ങിനെയെന്നൊന്നും വ്യക്തമാകുകയില്ല. 'ചില്ലിവില്ലാട്ടശീലം നേടാ നാടത്തികൾ' എന്നതും ശരിയായ ഒരുവിവർത്തനമല്ല മൂന്നാം പാദവും നാലാം പാദത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗവും വളരെ ക്ലിഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിന്നുവേണ്ടി വളരെ ക്ലേശിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പോരാതെ, മാലം ക്ഷേത്രം എന്നതിന്നു മേലേ പാടത്തായ് എന്നതു ശരിയുമല്ല.

ഇങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ മിക്ക വിവർത്തനങ്ങളും മൂലശ്ലോകത്തോടടുത്ത കടമ നിറവേററിയിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടി വരുന്നു

നീപം ദൃഷ്ട്വാ ഹരിതകപിശം
കേസരൈരർദ്ധരൂഢൈ-
രാവിർഭൂതപ്രഥമമുകുളാ:
കന്ദളീശ്ചാനുകച്ഛം
ദഗ്ധാരണ്യേഷ്വധികസുരഭിം
ഗന്ധമാഘ്രായ ചോർവ്വ്യാ:
സാരംഗാസ്തേ ജലലവമുച:
സൂചയിഷ്യന്തി മാർഗ്ഗം

-കാളിദാസൻ പൂ. മേ. ശ്ലോ. 21

ത്വവം നിൻ നീർക്കണത്താൽക്കദളികൾ പൂതുമൊ-
ട്ടിട്ട കച്ഛത്തിൽ മേഞ്ഞും,
പൂവുണ്ടായല്ലി മെല്ലെത്തിരിവൊരു ഹരിതാ-
പിംഗനീപങ്ങൾ കണ്ടും,
താവും സൌരഭ്യമോലും വനധരണിമുഖ-
ത്താന്ന മോദം മുകന്നും,
പോവും സാരംഗയൂഥം തവ ഗമനപഥം
നീളവേ കാട്ടുമല്ലോ.

-ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ രചന ഏററവും മനോഹരമായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, 'ത്വവും നിൻ നീക്കണ്ണത്താൽ' എന്നതു മൂന്നു പാദങ്ങളിലേക്കും അന്വയിക്കാൻ സാധിക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമെ അർത്ഥപൂർത്തിയുണ്ടാകയുള്ളു. പ്രസ്തുതശ്ലോകത്തിൽ അതു ആദ്യപാദത്തിൽ തന്നെ അവസാനിക്കുന്നു. നീപങ്ങളിൽ പൂവുണ്ടായതും, വസുന്ധരണി മുഖത്ത് മോദമുണ്ടായതും എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ഈ ശ്ലോകം കൊണ്ടു മനസ്സിലാവുകയില്ല. അതു ശരിപ്പെടുത്താനാണ്, 'തേ ജലലവമുചഃ സൂചയിഷ്യന്തി മാർഗ്ഗം' എണ് കാളിദാസൻ ഒടുവിൽ പ്രയോഗിച്ചതു്. 'നീപങ്ങൾ കണ്ടും' എന്ന പ്രയോഗത്തിലും എനിക്ക് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട് ദൃഷ്ടാ എന്ന മല്ലിനാഥന്റെ പാഠമാണ് ജി. ഇതിൽ സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നത്. പക്ഷെ, ദൃഷ്ടാ എന്നതിന്നു കണ്ടിട്ട് എന്ന അർത്ഥമല്ല മല്ലിനാഥൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ദൃഷ്ടാ സംപ്രേക്ഷ്യ, വിദിത്വേതി യാവത് എന്നു മല്ലിനാഥൻ പറയുന്നു. ദൃഷ്ടാ എന്നതിന്നു് അറിഞ്ഞിട്ട് എന്നു അർത്ഥം പറയണം. അങ്ങിനെയായാലും അതു മുഴുവൻ ശരിപ്പെടുകയില്ല പൂർണ്ണസരസ്വതി ദഷ്ടാ എന്ന പാഠമാണ് സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നതു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു! 'ദഷ്ടാ അപക്വത്വാദനഭിവ്യക്തസമഗ്രമകരന്ദതയാ നവീനരസൈസ്തേഷ്വാ്യ മുഖൈഃ പരിപീഡ്യ' എന്നു്. ഇതാണ് ശരിയായിട്ടുള്ള പാഠമെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. മല്ലിനാഥന്റെയും പൂർണ്ണസരസ്വതിയുടേയും പാഠപ്രകാരവും നീപങ്ങൾ കണ്ടും എന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. സാരംഗയൂഥം എന്ന പ്രയോഗം പൂർണ്ണസരസ്വതിയുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് അർത്ഥം പറയുവാൻ സൌകര്യമുണ്ട്. സാരംഗം എന്നതിന്നു വേഴാമ്പൽ, വണ്ട്, മാൻ എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു തരത്തിൽ, പൂർണ്ണസരസ്വതി അർത്ഥം പറയുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർക്കും, കാളിദാസൻ ഉപയോഗിച്ച പദം തന്നെയായാൽ വിരോധമുണ്ടാകുകയില്ലല്ലോ.

മേട്ടിൽ ചൂട്ടികൾ മട്ടിൽ മൊട്ടുകളെഴും
നീപങ്ങളെ നോക്കിയും
തോട്ടിൽ പൊട്ടിമുളച്ച നൽകദളിനാ-
ണ്ടാരാഞ്ഞു മേഞ്ഞും മുദാ

കാട്ടിൽ ചുട്ടനിലം മണത്തുമണയു-
ന്നേണങ്ങളെക്കൊണ്ടു താൻ
ചുററും ചാററൽ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു നുഴയും
നിൻപാതയൂഹിപ്പതാം

—ഏ ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

ഇതിലെ മേട്ടിൽ മുതലായ പദങ്ങൾ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിന്നും മററും വേണ്ടി, വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഇറക്കുമതി ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ദൃഷ്ടാ എന്ന പാഠം സ്വീകരിച്ച്, നീപങ്ങളെ നോക്കിയും എന്നാണ് വിവർത്തനം ചെയ്തുകാണുന്നത്. മൊട്ടിട്ട നീപങ്ങളേയും നോക്കി മാനുകൾ ഉലാത്തുമത്രേ! സാരംഗം എന്നതിന്നു മാൻ എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യാതെ ജി. യും മററും ചെയ്തതുപോലെ സാരംഗം എന്നു തന്നെ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇത്ര അധികം ചീത്തയാകുമായിരുന്നില്ല. 'കാട്ടിൽ ചുട്ട നിലം' എന്ന പ്രയോഗവും വിചിത്രം തന്നെ. ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ 'കണലിൽ ചുട്ട പപ്പട'മാണ് ഓർമ്മവരിക 'ചുററും ചാററൽ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു നുഴയും നിൻ പാതയൂഹിപ്പതാം' എന്നു ഒടുവിൽ വെച്ചതുകൊണ്ടു ജി ക്ക് പററിയ അബദ്ധം ഇതിലില്ല.

പൊട്ടിപ്പൂന്തൊങ്ങലെല്ലാം പകുതിവരെ വി-
ടന്നുള്ള നീലക്കടമ്പും
മൊട്ടിട്ടപ്പോൾ വിടന്നുള്ളിളയ കദളിയും
മേഞ്ഞു കച്ഛങ്ങൾ തോറും
ചുട്ടിട്ടുള്ളോരു കാട്ടിൽ ചുഴലെ മണമെഴും
ഭൂമകന്നും വരുന്നാ-
ക്കുട്ടിസ്സാരംഗയൂഥം തവ ജലകണമേ-
ററുള്ള മാർഗ്ഗം കുറിക്കും.

—കുമാരനാശാൻ

'തവ ജലകണമേററുള്ള മാർഗ്ഗം കുറിക്കും' എന്നു് ശ്ലോകത്തിന്റെ ഒടുവിൽ തന്നെ പ്രയോഗിച്ചതുകൊണ്ട് ജി. യുടെ വിവർത്തനത്തിൽ താൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ദോഷം ഇതിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സാരംഗ

യൂഥം എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ട്, രാജരാജവർമ്മയുടെ വിവർത്തനത്തിലെ ദോഷവും ഈ വിവർത്തനത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. ചില്ലറ വികലതകൾ അവിടവിടെയുണ്ടെങ്കിലും, ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ വിവർത്തനം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

ചാർത്തും ശ്യാമതൃടമലരിലൊ-
ട്ടല്ലി കാണുന്ന നീപം
പാർത്തും കച്ഛങ്ങളിൽ മുളവരും
വാഴതിന്നും വനാന്തെ
ചീർത്തുള്ളീമണമനുഭവി-
ക്കുന്ന സാരംഗയൂഥം
നേർത്തുള്ളംബുത്തരി ചിതറിടും
നിൻെറ പന്ഥാവുകാട്ടും.

—കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

ഉഷ്ണാ എന്ന പാഠം സ്വീകരിച്ച് 'പാർത്തും' എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ അസാധുതയെപ്പററി ഞാൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു 'മുളവരും വാഴതിന്നും' എന്നതും അബദ്ധം തന്നെ. മുകുളം മുളയല്ല; മൊട്ടാണ്. വാഴതിന്നും എന്നതും ശരിയല്ല. 'ചീർത്തുള്ളീമണം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഏതു മണമാണെന്നാണ് വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കുക? 'അംബുത്തരി' എന്ന പ്രയോഗവും വിചിത്രം തന്നെ ലവം എന്നതിന്നു തരി എന്നു് പറയാം. പക്ഷെ, വെള്ളത്തരി എന്നു ആരും ഉപയോഗിക്കാറില്ല. 'ചിതറുക' എന്നതും ഇവിടേക്ക് പററിയ ഒരു പദമല്ല. ഇങ്ങിനെ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വിവർത്തനം അബദ്ധജടിലമായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

പാതിക്കല്ലികളേറി നല്ലൊരു കറ-
പ്പോലും കദംബം ഭുജി-
ച്ചാദിക്കിട്ടൊരു മൊട്ടെഴും കുമുളമ-
ക്കണ്ടങ്ങളാം തോറും തഥാ,

വെന്തിട്ടുള്ള വനങ്ങൾ ചിന്തുമവനീ-
സൌരഭ്യമേററം കളി-
ച്ചേന്തീടും ഹരിണങ്ങൾ ചാററലിയലും
നിൻ പാത കാണിച്ചിടും.

—എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

പറയത്തക്ക അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾ ഇല്ല. രചനയും ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഹരിതകപിശം എന്നതിന്നുള്ള കറപ്പ് എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോര. സാരംഗത്തിന്നുള്ള ഹരിണങ്ങൾ എന്നതും തെററല്ലെങ്കിലും സാരംഗം എന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ കൂടുതൽ നന്നാകുമായിരുന്നു.

കണ്ടല്ലിത്തെല്ലലരിൽ വരുമാ-
മഞ്ഞനീലക്കടമ്പും
കണ്ടുംതോറും പുതുമുളവരും
കന്ദളീവൃന്ദമുണ്ടും
കൊണ്ടാമന്നിൻ വളരെ മണവും
കാട്ടിൽ നീത്തുള്ളി തൂകും
കൊണ്ടർക്കോലും വഴിയെയറിയി-
യ്ക്കുന്നു സാരംഗയൂഥം.

—ടി. ആർ. നായർ.

ഇതിലെ ആദ്യപാദം ഇങ്ങിനെ അന്വയിക്കണം:—'അലരിൽ അല്ലിത്തെല്ല് വരും ആ മഞ്ഞ നീലക്കടമ്പുംകണ്ട്' എന്ന്. വിചിത്രമായ ശ്ലോകഘടന! ഹരിതകപിശത്തിന്നുള്ള മഞ്ഞനീല എന്ന വിവർത്തനം ശരിയല്ല. പോരാതെ, ആ മഞ്ഞനീലക്കടമ്പിലെ ആ എന്ന അക്ഷരം അനാവശ്യമാണ്. പുതുമുളവരും എന്നതിലെ മുള എന്നതും തെററാണ്. മുകുളം മൊട്ടാണ്. 'ഉണ്ടും' എന്നതും പ്രകൃതത്തിൽ ശരിയായ ഒരു പ്രയോഗമല്ല. സാധാരണയായി മൃഗങ്ങൾ തിന്നുന്നതിനെ ഉണ്ണുക എന്നു പറയാറില്ല, 'ദശ്ധാരണ്യേഷ്വധികസുംഭിം ഗന്ധമാഘ്രായ ചോർവ്യാ:,എന്ന കാളിദാസ

പ്രയോഗത്തിൻെറ തജ്ജമയാണ്' 'കൊണ്ടാമന്നിൻ വളരെ മണവും' എന്ന വിവർത്തനം. ഇതെങ്ങിനെ അന്വയിച്ചാലും മൂലത്തിൻെറ അർത്ഥം കിട്ടുകയില്ല. ഇതിലെ 'കൊണ്ട്" എന്ന പദം എന്തിനാണെന്ന് അറിയുന്നില്ല. 'വളരെ മണവും' എന്നതും തെററായ പ്രയോഗമാണ്. 'ദശ്ശം' എന്നതു ഇതിലൊട്ട് കാണുന്നുമില്ല. നാലാം പാദത്തിൻെറ വിവർത്തനം നന്നായിട്ടുണ്ട്.

പാണ്ഡ്വച്ഛായോപവനവൃതയ:
കേതകൈ: സൂചിഭിന്നൈ-
ന്നീഡാരംഭൈർഗ്ഗഹബലിഭുജാ-
മാകുലഗ്രാമചൈത്യാ:
ത്വയ്യാസന്നേ പരിണതഫല-
ശ്യാമജംബൂവനാന്താ:
സംപത്സ്യന്തെ കതിപയദിന-
സ്ഥായിഹംസാ ദശാർണ്ണാ:

—കാളിദാസൻ പൂ. മേ. ശ്ലോ. 23

ആരാമത്തിൻ പുറം വേലികൾ മലർ വിരിയും
കൈതയാൽ വെണ്ട പൂശി,-
പ്പേരാലിൽ കൂട്ടുതീർക്കാൻ ബഹളമൊട്ടുഴറും
കാവതിക്കാക്ക തിങ്ങി,
പോരാ, കായ്മുത്ത ഞാവൽ കുളിർ വിപിനമിരു-
ണ്ടുല്ലസിയ്ക്കും, ഭവാൻപോയ്-
ച്ചേരാറാകെട്ടശാർണ്ണം, ചിലദിനമവിടെ-
ത്തങ്ങുമന്നങ്ങളോടേ

—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഇതും രചനാഭംഗി തികഞ്ഞ ഒരു തജ്ജമതന്നെ; സംശയമില്ല. കാളിദാസൻെറ പരിണതഫലം എന്നതിന്നു 'കായ്മുത്ത' എന്നാണ് വിവർത്തനം ചെയ്തുകാണുന്നത്. പരിണതൈ: പകൈ: ഫലൈ:

എന്നാണ് മല്ലിനാഥന്റെ വ്യാഖ്യാനം. ഇതനുസരിച്ച് മൃത്തകായ എന്നതിന്നു പകരം പഴുത്തകായ എന്നുപറയണം. മൃത്തകായ പച്ചനിറമായിരിക്കും. 'ഇരുണ്ടുല്ലസി'ക്കണമെങ്കിൽ കായ പഴുത്തിരിക്കണം. ഞാവൽക്കായ പഴുത്താൽ മാത്രമെ കറുപ്പ് നിറമുണ്ടാകയുള്ളു. പോരാതെ, ഈ വിവർത്തനത്തിലെ ഒന്നാംപാദത്തിൽ കൈതയാൽ വെണ്മപൂശി എന്നും രണ്ടാം പാദത്തിൽ കാവതിക്കാക്കതിങ്ങി എന്നും പറയുന്നു. പക്ഷെ, മൂന്നാം പാദത്തിൽ വിപിനമിരുണ്ടുല്ലസിയ്ക്കും എന്നാണ് പറയുന്നത്. ഈ മൂന്നു കാര്യവും മേഘം ദശാർണ്ണത്തിൽ എത്തുമ്പോൾ സംഭവിക്കുമെന്നാണ് യക്ഷന്റെ വിവക്ഷ. ആദ്യത്തെ രണ്ടു കാര്യവും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നാണ് ഈ വിവർത്തനപ്രകാരം പറയുന്നത്. പൂത്തും, തിങ്ങും, ഇരുണ്ടുല്ലസിയ്ക്കും എന്നു് വിവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു

ഗ്രാമത്തോപ്പിൽ വളർത്തുപക്ഷികൾ ഗൃഹം
തീർക്കുന്ന കോലാഹലം
പൂന്തോട്ടപ്പുറവേലിമേൽ വെളുവെളെ-
പ്പൂക്കുന്ന പൂങ്കൈതകൾ
ഞാവൽക്കാട്ടിലിരുണ്ട കാകൾ ഗഗന-
ത്തന്നങ്ങൾ പോകും തിര-
ക്കിമ്മട്ടോടെ ദശാർണ്ണദേശമുടനേ
നിന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചിടും.

— എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

ഗൃഹബലിക്കുകൾ എന്നതിന്നു വളർത്തുപക്ഷികൾ എന്ന വിവർത്തനം ശരിയല്ല. കാകാദി ഗ്രാമപക്ഷികൾ എന്ന് മല്ലിനാഥൻ. നീഡാരംഭം എന്നതിന്നുള്ള ഗൃഹംതീർക്കുന്ന എന്നതും മേൽപറഞ്ഞതുപോലെതന്നെയാകുന്നു. പരിണതഫലം എന്നതിന്നു ഇരുണ്ട കാകൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോര. പരിണതമെന്നോ, പഴുത്തതെന്നോ പറയുകതന്നെ വേണം. 'ഗഗനത്തന്നങ്ങൾ പോകുംതിര

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY KOTTAYAM.

ക്ക്''എന്നതും അബദ്ധം തന്നെ 'കതിപയദിനസ്ഥായി ഹംസാ:' എന്നാണ് കാളിദാസപ്രയോഗം. മേഘം ദശാർണ്ണത്തിലെത്തി, മഴ പെയ്ത്, വെള്ളംകലങ്ങിയതിൻെറശേഷം മാത്രമേ അരയന്നങ്ങൾ പോകയുള്ളു എന്നാണ് കാളിദാസൻെറ മതം.

വ്യാകോചിക്കുന്ന വാർകൈതകളുടെ മലരാൽ
വേലിയെല്ലാം വെളുക്കും
കാകന്മാർ കൂട്ടുകെട്ടും തകൃതി തരുഗണം
തിങ്ങുമെങ്ങും മുഴങ്ങും.
പാകം കോലും ഫലം പൂണ്ടരുവെയുഴലുമാ-
ഞാവൽ നാല്ലാവുമെല്ലാം
പോകാറായീടുമന്നങ്ങളുമറിക ദശാ-
ണ്ണത്തിൽ നീയെത്തിടുമ്പോൾ.

— കുമാരനാശാൻ.

ഈ വിവർത്തനം വളരെ വ്യക്തവും മനോഹരവുമായിട്ടുണ്ട്. ജിയുടെയും രാജരാജവർമ്മയുടെയും വിവർത്തനങ്ങളിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ദോഷങ്ങൾ ഇതിലില്ലെന്നുള്ളത് കാണാവുന്നതാണ്. ഇത് ആശാൻ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്ത് എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതുമാണ്.

വേലിയ്ക്കാക്കേതകമലർ വിള-
പ്പേകിടുംതോപ്പു, കൂടി-
ന്നാലിൽ കൂടും ഖഗലഹള, യ-
ങ്ങൊട്ടനാൾ പാർക്കുമന്നം
ചേലിൽ കാഴയാത്തിരുളൊളിയെഴും
ഞാവലിത്യാദി നീ ചെ.
ന്നാലിക്കാലം നലമൊടു ദശാ-
ണ്ണാഖ്യദേശത്തു കാണാം.

— കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

'പാണ്ഡുഛായൊപവനവൃതയ. കേതകൈ: സൂചിഭിന്നൈ:' എന്നതിന്നുള്ള 'വേലിയ്ക്കാ കേതകമലർ വിളപ്പേകിട്ടം തോപ്പ്' എന്ന വിവർത്തനം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പ്രത്യേകിച്ചും വിളപ്പ് എന്ന പദപ്രയോഗം. 'കൂടിന്നാലിൽ കൂട്ടം ഖഗലഹള' എന്നതും 'അങ്ങൊട്ടുനാഗപാക്ഷമന്നം' എന്നതും മേപ്പടിതന്നെ. മൂന്നാം പാദവും വ്യക്തമല്ല.

ചാരേ നീയണയുമ്പൊളൊട്ടു വിരിയും
കൈതപ്രസൂനങ്ങൾ കൊ-
ണ്ടാരാമങ്ങളിലുള്ള വേലികൾ വെള്ള-
ത്തീട്ടം ദശാണ്ണങ്ങളിൽ
ഞാവൽക്കാട്ടു പഴങ്ങൾ കൊണ്ടിരുളെഴും
കാകാദിയും കൂട്ടിനായ്-
ക്കൂട്ടം ഗ്രാമതരുക്കളിൽ കുറയനാൾ
വാണീടുമന്നങ്ങളും.

— എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

ഇതിലെ ഒന്നും രണ്ടും പാദങ്ങൾ ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, കാളീദാസശ്ലോകത്തിലെ ഒരു പാദത്തെയാണ് വലിച്ചുനീട്ടി രണ്ടു പാദമാക്കിയത്. ബാക്കി മൂന്നു പാദങ്ങളെയും കൂടി രണ്ടു പാദങ്ങളിൽ ഒതുക്കേണ്ടി വന്നതു കൊണ്ടു രചന വളരെ ക്ലിഷ്ടമായിരിക്കുന്നു പോരാതെ, വിവർത്തനത്തിലെ മൂന്നും നാലും പാദങ്ങൾ എവിടെ കൊണ്ടുപോയി അന്വയിക്കണമെന്ന് അനുവാചകർക്ക് സംശയവും ജനിപ്പിക്കുന്നു. കാളിദാസൻ ഉപയോഗിച്ച ചില പ്രധാന പദങ്ങൾ വിട്ടുപോയിട്ടുമുണ്ട്.

കൈതപ്പൂവാൽ വനിവൃതികളാ-
പാണ്ഡുവായ് കൂട്ടു കാക-
വ്രാതം തീർത്തും മരുവുമരയാ-
ലുള്ളതായങ്ങടുത്തായ്,

നീ താൻ ചെന്നാൽ പ്പഴമുടയജം—
ബൂവനം പൂണ്ടുകൊണ്ടു—
ണ്ടേതാനും പാത്തിട്ടുവൊരരയ—
ന്നങ്ങൾ തിങ്ങും ദശാണ്ണം.

—ടി. ആർ. നായർ.

വളരെ ക്ലേശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വ്യക്തമായി വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. 'കൂടുകാകവ്രാതം തീത്തും മരുവുമരയാലുള്ളതായ്' എന്നതിൽ തീത്തും മരുവുന്നതും മററും കാകവ്രാതമോ അരയാലോ എന്നു തീച്ചയാക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. 'പഴമുടയജം ബൂവനം പൂണ്ടുകൊണ്ടുണ്ടേതാനും പാത്തിട്ടുവൊരരയന്നങ്ങൾ തിങ്ങും ദശാണ്ണം' എന്ന പ്രയോഗവും നോക്കുക. ഇതിലെ ജംബൂവനം പൂണ്ടതു അരയന്നങ്ങളോ ദശാണ്ണമോ? പോരാതെ, ഏതാനും പാത്തിട്ടുവൊരരയന്നങ്ങൾ തിങ്ങും എന്നാൽ എന്താണ് അർത്ഥം? ഇതിൽ ഏതാനും എന്ന പദം കഴിഞ്ഞിട്ട് ദിവസങ്ങൾ എന്ന വേറൊരു പദവുംകൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ മാത്രമേ അർത്ഥം കിട്ടുകയുള്ളു. കതിപയ ദിനസ്ഥായി എന്നു കാളിദാസൻ. അല്ലെങ്കിൽ 'ഏതാനും' അരയന്നങ്ങളെക്കൊണ്ട് ദശാണ്ണം തിങ്ങേണ്ടിവരും മൂലശ്ലോകം അറിയാത്ത ഒരു അനുവാചകന്ന് ഈ വിവർത്തനത്തിൽനിന്നു യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

നീചൈരാഖ്യം ഗിരിമധിവസേ—
സ്തത്ര വിശ്രാമഹേതോ—
സ്ത്വത്സംപർക്കാത് പുളകിതമിവ
പ്രൌഢപുഷ്പൈ: കദംബൈ:
യ: പണ്യസ്ത്രീരതിപരിമളൊ—
ദ്ഗാരിഭിന്നാഗരാണാ—
മുദ്ദാമാനി പ്രഥയതി ശിലാ—
വേശ്മഭിർയ്യൌവനാനി

—കാളിദാസൻ പൂ. മേ ശ്ലോകം. 25.

പേരാൽത്തൻ താഴ്മകാട്ടും മലയിലവിടെ നീ
വിശ്രമിക്കൂ; കടമ്പിൻ
താരാൽ നിൻ സംഗമത്തിൽപ്പൂളകമുളകളാ-
ന്നെന്ന പോൽക്കുന്നു തോന്നും
നേരാണുദ്ദാമമാകും നഗരരസികർ തൻ
യൌവനത്തിൻ പൂളപ്പാ
വാരാളും വാരനാരീരതിസുരഭിലമാം
കന്ദരം വിസ്തരിക്കും.

—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഇതിൻെറ രചന ഏററവും ഹൃദയാവ ജ്ജകമായിട്ടുണ്ട്. 'നീചൈ:' എന്ന് മൂലത്തിൽ കാണുന്നതു ഒരു മലയുടെ പേരാണ്. വിവർത്തനത്തിൽ കാണുന്ന 'പേരാൽത്തൻ താഴ്മ കാട്ടും മല' എന്നത് ആ പദത്തിൻെറ അർത്ഥം പറയലായിപ്പോയി. ഈ വിവർത്തനം വായിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ആ മലയുടെ ശരിയായ പേരെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. താഴ്മയുടെ പര്യായങ്ങളെല്ലാം നോക്കി മിഴിച്ചു നില്ക്കുവാൻ മാത്രമെ സാധിക്കുകയുള്ളു. ചെറിയ ഒരു പദത്തിന്നു ഏകദേശം മുക്കാൽ പാദത്തോളം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

നീചൈസ്സാം മലതാനുമത്ര മുടിമേൽ
നീ ചെന്നിരുന്നാലുടൻ
പാടേ പൂത്ത കടമ്പുകൊണ്ടു പുളകം
പൂണ്ടെന്നപോൽ നിന്നിടും
പൌരന്മാരിഹ ദാസിമാരുമൊരുമി-
ച്ചാടും വിലാസങ്ങളെ-
ക്കാണിക്കും ചിലടെത്തു കല്ലറ നിറ-
ഞ്ഞുറന്ന പൂമെയ്യണം.

ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

'നീചൈസ്സാംമല' എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ജി യുടെ വിവർത്തനത്തിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ദോഷം ഇതിൽ സംഭവിച്ചിട്ടില്ല.

രചനയും ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, മൂലത്തിലെ ത്വ ത്സംപക്കാത് എന്ന പദം വിവർത്തനത്തിൽ വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

സൈവരം നീ ചേന്നളവു പുളകം
പോലെ നീപപ്പൂം പൂത്തു-
ള്ളോരന്നീചൈശ്ശിരിയിലവിടെ
ത്തെല്ലിരുന്നാശ്വസിക്കാം
വാരസ്ത്രീതൻ രതിമണമെഴും
ഗഹ്വരം തത്ര ചേരും
പൌരക്കേവം തരുണിമയിലെ
ത്തള്ളൽ കാണിച്ചിടുന്നു.

—കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

ഇത്, പറയത്തക്ക അബദ്ധങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു വിവർത്തനമായിട്ടുണ്ട്. 'നീചൈശ്ശിരി' എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ജി. യുടെ വിവർത്തനത്തിലുള്ള ദോഷം ഇതിലുണ്ടായിട്ടില്ല. രചനയും മോശമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

നീ ചേന്നൽപുളകം കണക്കെ മരുവും
നീപപ്രസൂനങ്ങളാൽ
നീചൈസ്സെന്നഭിധാനമാന്ന മലമേൽ
നീ വിശ്രമിച്ചിടണം
വേശ്യാസ്ത്രീരതികൊണ്ടു നൽപരിമളം
പൊങ്ങും ശിലാമന്ദിര-
ക്കുട്ടം കൊണ്ടതു കാട്ടമപ്പുരിയിലു-
ള്ളാ യൌവനക്കുത്തിനെ

—എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

'ത്വത്സംപക്കാത് പുളകിതമിവ' എന്നതിന്നുള്ള 'നീ ചേന്നൽപുളകം കണക്കെ' എന്ന വിവർത്തനത്തിന്റെ അർത്ഥം വ്യക്തമാകുന്നില്ല. അതു് ശരിയായ ഒരു പ്രയോഗമാണെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. 'നീചൈസ്സെന്നഭിധാനമാന്ന മല' എന്നു തന്നെയാണ് ഇദ്ദേഹവും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ആരാൽ നീ തൊട്ടലരു പുളകം—
പോലെ കാണും കടമ്പു-
ള്ളോരാന്നീപ്പൈമ്മലയിലവിടെ—
ത്തെല്ലു പാത്താശ്വസിയ്ക്കൂ.
വാരസ്ത്രീകേളികഠംമണമെഴും
പാറവീടുള്ള മൂലം
പൌരക്കോലും തരുണിമ തെളി—
ഞ്ഞീടുമാറുണ്ടതിങ്കൽ

—ടി. ആർ. നായർ.

'ത്വത്സംപക്ക്വാത് പുളകിതമിവ' എന്നതിന്നുള്ള 'നീ തൊട്ടലരു പുളകം പോലെ കാണും' എന്ന വിവർത്തനം വിചിത്രം തന്നെ. 'രതിപരിമളം' എന്ന മൂലത്തിനു 'കേളികഠം മണം' എന്നാണ് ത ർജ്ജമ ചെയ്തു കാണുന്നത്. ഇതു ശരിയായ ഒരു പ്രയോഗമല്ല. ഇതുപോലെതന്നെയാണ് ശിലാവേശ്മം' എന്നതിന്നുള്ള 'പാറവീട്' എന്നതും.

ഗച്ഛന്തീനാം രമണവസതിം
യോഷിതാം തത്ര നക്തം
രുദ്ധാലോകേ നരപതിപഥേ
സൂചിഭേദ്യൈസ്തമോഭി:
സൌദാമന്യാ കനകനികഷ—
സ്നിഗ്ദ്ധയാ ദർശയോർവ്വീം
തോയോത്സർഗ്ഗസ്തനിതമുഖരോ
മാസ്മഭൂർവ്വിക്ലവാസ്താ:

—കാളിദാസൻ. പൂ. മേ. ശ്ലോ. 37.

തുശിത്തുമ്പാൽത്തുളയ്ക്കാമിരുളിൽ, മഹിളമാർ
പാതയിൽ, പ്പാതിരാവിൽ,
ക്ലേശിക്കെണ്ണുകാണാതനുകഹ്ഹമണ—
ഞ്ഞീടുവാൻ, സൌമ്യമായ് നീ

വീശിക്കാണിക്ക വിദ്യുല്ലത കനകമുര-
ഞ്ഞുന്ന പോൽക്കല്ലിലെന്നാ-
ലാശിപ്പൂ, മാരിയും പാഴിടിയമരുതിട-
ഞ്ഞുത്ര ഭീരുക്കളല്ലോ.

—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഇതിലെ 'തുശിഞ്ഞുമ്പാൽത്തുളഞ്ഞാമിരുളിൽ' എന്ന പ്രയോഗം ശരിയാണെന്നു എനിക്കഭിപ്രായമില്ല സൂചിഭേദ്യൈ: തമോഭി: എന്ന സംസ്കൃതപ്രയോഗത്തിന്റെ നേരെ തജ്ജമയായിട്ടാണ് 'തുശിഞ്ഞുമ്പാൽത്തുളഞ്ഞാമിരുളിൽ' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. സൂചിഭേദ്യൈ: എന്നതിന്നു അതിസാന്ദ്രൈ: എന്നാണ് മല്ലിനാഥന്റെ വ്യാഖ്യാനം. ഏററവും സാന്ദ്രമായിട്ടുള്ളത് — ഇടതൂന്നത് — എന്നു്. ഇരുളിന്റെ കാഠിന്യം കാണിക്കുകയാണ് കവിയുടെ ആശയം. അത് ഈ വിവർത്തനം കൊണ്ടു് ശരിപ്പെടുന്നില്ല. തുശിഞ്ഞുമ്പാൽ തുളഞ്ഞാമിരുൾ എന്നതിന്നു എത്രയും ലോലമായ ഇരുൾ എന്നു മാത്രമെ അർത്ഥം കിട്ടുകയുള്ളു. 'സൂചിഭേദ്യതമഞ്ച കവിസമയസ്തമോനിബിഡതായാം നതു വസ്തുതസ്തമസാം സൂചിഭേദ്യതാ' എന്നാണ് ഭരതസേനന്റെ സുബോധ എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു കുറിരുട്ട് എന്നോ മറേറാ വിവർത്തനം ചെയ്താൽ മതിയായിരുന്നു.

ജി യുടെ മേഘഛായയുടെ അവതാരികാകാരനായ ശ്രീ. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ മേഘഛായയിലെ വിവർത്തനരീതിയെപ്പററി ആ അവതാരികയിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു: '.....എന്നാൽ ഇതിൽ സ്വീകരിച്ചുകാണുന്ന വിവർത്തനസമ്പ്രദായം, വാക്കിനു വാക്കു നിരത്തുകയെന്നതല്ലാ, പിന്നെയോ, മൂലത്തിലെ ഓരോ ആശയത്തേയും സന്ദർഭാനുഗുണമായ പശ്ചാത്തലസംവിധാനത്തോടു കൂടി അനുവാചകന്മാർക്ക് അനുഭവപ്പെടുത്തികൊടുക്കുകയാണ്.' പിന്നെയും അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ചിലേടത്ത് സംസ്കൃതശൈലിയെ അനുപദം തജ്ജമചെയ്യാതെ, അതിനനുരൂപമായ മലയാളശൈ

ലി ഉപയോഗിച്ചും, സ്ഫുടീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.' തു ശിത്തുമ്പാൽ തുളയ്ക്കാമിരാം എന്ന പ്രയോഗം മേൽകാണിച്ച ശ്രീ. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരുടെ അഭിപ്രായത്തോട് എത്രമാത്രം യോജിക്കുന്നു ണ്ടെന്നു വായനക്കാർ ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. ഇതും മല യാളശൈലിയാണെന്നു നമ്പ്യാർ പറയുമെന്നു തോന്നുന്നു. വാസ്തവ ത്തിൽ ഇവിടെ വാക്കിനു വാക്കു നിരത്തുവാനുള്ള ശ്രമ ത്തിൽ, സംസ്കൃതശൈലിയേയോ മലയാളശൈലിയേയോ വക വെക്കാതെ, ആ സംസ്കൃതപദത്തിനു വേറെ മലയാളപദമുണ്ടാ ക്കി തല്ലിപ്പരത്തുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പദാനുപദമായതുകൊ ണ്ടു് വിവർത്തനം ദുഷ്ടമാകണമെന്നില്ല. ഉപയോഗിക്കുന്ന പദം മലയാളശൈലിയ്ക്ക് യോജിച്ചതായിരിക്കണം. ഏതു ഭാഷയിൽ നിന്നാണൊ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നത്, ആ ഭാഷയിൽ ഉദ്ദേശിച്ച അർത്ഥം കിട്ടുകയും വേണം. മലയാളശൈലിയ്ക്ക് യോജിക്കണ മെങ്കിൽ, പ്രകൃതത്തിൽ, കൂരിരാം, കുന്നാക്കുന്നിരാം എന്നോ മറ്റോ ഉപയോഗിക്കണം. അതിലും എളുപ്പമായത്, ആ സംസ്കൃത പദം തന്നെ ഉപയോഗിക്കാമെന്നതാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ നി ന്നു മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നവർക്കുള്ള ഒരു സൌ കര്യം അതാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ഇംഗ്ലീഷിലേക്കോ, ഇം ഗ്ലീഷിൽനിന്നു ഫ്രഞ്ചിലേക്കോ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഈ സൌകര്യമില്ല. അതാണ് വിവർത്തനം സുഖസാദ്ധ്യമല്ല എന്ന് അവർ പറയുന്നത്. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി എനിക്ക് കുറച്ച്കൂടി പറയാനുണ്ട്. അത് ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ പറയാം.

എനി ഈ വിവർത്തനത്തിലെ നാലാം പാദത്തിലുള്ള 'പാഴിടി' എന്ന പദത്തെപ്പററിയും അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മഹിളമാർക്കു വഴി കാണിച്ചുകൊടുപ്പാനായി അല്പം മിന്നിക്കൊടുക്കാം. പക്ഷെ, ഭീരുക്കളായ അവരെ, ഇടിയും മഴയും കൊണ്ടു് പേടിപ്പിക്കരുതെ, എന്നാണല്ലൊ ശ്ലോകത്തിലെ ആശയം. 'മഴയും പാഴിടിയും' എ ന്നതിലെ പാഴ് എന്തിനാണെന്നു എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

പാഴിടി, പാഴ്‌വെടി പോലെ അബദ്ധമുണ്ടാക്കാത്ത ഇടിയാണ്. കവി പറയുന്നത്', ഈ സാധുസ്ത്രീകളുടെ ദേഹം ഭസ്മമാക്കുന്ന മാതിരിയുള്ള ഇടി വേണമെന്നാണോ? ഇത് തെററായ ഒരു പ്രയോഗമാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം

അന്നേരം വിടവീട തേടി നടകൊ-
ണ്ടിടുന്ന മയ്ക്കണ്ണിമാർ
കുന്നാകുന്നിരുളാന്ന വെട്ടവഴിയേ
മിണ്ടാതെ മണ്ടും വിധൌ-
തങ്കത്തുശിയുരയ്ക്കുമാറ വിലസും
ചെങ്കൊള്ളിയാൻ കൊള്ളിയാൽ
വെട്ടംകാ,ട്ടിടിമാരി താനുമരുതേ
പേടിക്കുമക്കുട്ടികൾ.

— ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

'സൂചിഭേദ്യൈ: തമോഭി:' എന്നതിന്നു 'കുന്നാകുന്നിരുൾ' എന്നാണ' വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ, ജി. യുടെ വിവർത്തനത്തിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടികാണിച്ച ദോഷം ഇതിലില്ല. 'നരപതിപഥ'ത്തിന്നു വെട്ടവഴി എന്ന പ്രയോഗം നന്നായിട്ടില്ല. ഇതിലെ 'മിണ്ടാതെ മണ്ടും വിധൌ' എന്നത് എന്തിനാണെന്നു മനസ്സിക്കുന്നില്ല. മൂലത്തിലെ 'ഗച്ഛന്തീനാം' എന്ന പദത്തിന്നു 'നടകൊണ്ടിടുന്ന' എന്നു് പ്രയോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു 'മണ്ടുണ്ട' യാതൊരു ആവശ്യവുമില്ല. മയ്ക്കണ്ണിമാരെ 'മണ്ടി' ച്ചതും തെററാണ്. അവർ അരയന്നങ്ങളെപ്പോലെ നടക്കുന്നവരാണെന്നല്ലെ കവിസങ്കേതം? 'മിണ്ടാതെ' എന്നതും ആവശ്യമില്ലാത്തതാണ്. 'തങ്കത്തുശിയുരയ്ക്കുമാറ്' എന്നതിൽ തങ്കത്തുശി എവിടെ ഉരയ്ക്കുന്ന മാതിരി എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. കനകനികഷസ്നിഗ്ധയാ എന്ന കാളിദാസപ്രയോഗം വിവർത്തകന്റെ നോട്ടത്തിൽ പെടാതെ പോയിരിക്കുന്നു. ചെങ്കൊള്ളായാൻ കൊള്ളിയാൽ എന്ന പ്രയോഗവും നന്നായിട്ടില്ല. 'വെട്ടംകാട്ട്' എന്നതും ഭംഗിയായിട്ടുണ്ടെന്നു പറ

ഞ്ഞുകൂടാ. പോരാതെ, വെട്ടംകാട്ട് എന്നതു ഒരു കല്പന പോലെ ഇരിക്കുന്നു. യക്ഷൻ മേഘത്തോടു ആദരത്തോടുകൂടിയ അപേക്ഷ മാത്രമെ ചെയ്യുന്നുള്ളു.

കൂടിക്കാണുന്നിരുളിൽ മടവാർ
ഭർത്തൃഗേഹത്തെ രാവിൽ—
ത്തേടിപ്പോകുക കനകവര പോ—
ലുള്ള നിൻ മിന്നലാലെ
പേടിപ്പിയ്ക്കാതവിടെ വഴി നീ
നേർക്കു കാട്ടികൊടുക്കു;
പാടില്ലേതും മഴയിടികളാ—
ലൊച്ച; ഭീരുക്കൾ നല്ലാർ.

—കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

സൂചിഭേദ്യൈ: തമോഭി: എന്നതിന്നു 'കൂടിക്കാണുന്നിരുൾ' എന്നാണ് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അത് തെററാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും തക്കതായ ഒരു പദമല്ലെന്നുള്ളത് തീച്ച. രമണവസതി എന്നതിന്നുള്ള ഭർത്തൃഗേഹം എന്ന തജ്ജമ അബദ്ധം തന്നെ. ഭർത്താവിൻെറ വീട്ടിലേക്കാണ് പോകുന്നതെങ്കിൽ, അവർ അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഒളിച്ചുപോകേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലല്ലൊ. നരപതിപഥവും മററും വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. കനകവര എന്നതും കനകനികഷസ്നിഗ്ദ്ധ എന്ന മൂലത്തിന്നു പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നില്ല.

പാരം കൂരിരുളുന്നിടുന്ന നിശയിൽ
കല്യാണിമാർ ഗൂഢമായ്
നേരേ രാജപഥത്തിലൂടെ രമണാ—
വാസങ്ങൾ തേടും വിധൌ
കാറേ കാഞ്ചനമൊത്ത മിന്നലതിനാൽ—
ക്കാണിക്ക മാർഗ്ഗത്തെ നീ
ഭീരുസ്ത്രീജനമാകയാലിടി മുഴ—
ക്കിടൊല്ല വർഷിക്കൊലാ.

—പി. ജി രാമയ്യർ.

ഇതിന്റെ രചനയും മററും ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. സൂചി ഭേദ്യൈ: തമോഭി: എന്നതിന്നു കൂരിരുൾ എന്ന പ്രയോഗം ഒരു വിധം ശരിയായിട്ടുണ്ട്. സൌദാമന്യാ കനകനികഷസ്നിഗ്ദ്ധയാ എന്നതിന്നുള്ള 'കാഞ്ചനമൊത്ത മിന്നലതിനാൽ' എന്ന തജ്ജമ ശരിയായിട്ടില്ല സ്വർണ്ണംപോലെയുള്ള മിന്നൽ എന്നല്ല പറയേണ്ടത്. സ്വർണ്ണം ഉരക്കല്ലിൽ ഉരക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വര പോലെയുള്ള മിന്നൽ എന്നാണ് കാളിദാസപ്രയോഗം.

കൺകാണാതുള്ളിരുളു നിറയു-
ന്നാനടക്കാവിലൂടേ
മങ്കക്കൂട്ടം രമണഭവനം
പൂകവേ രാവതിങ്കൽ
തങ്കക്കന്നേർ വരയൊളി നറും
മിന്നലാലൂഴി കാട്ടു
താങ്കൾക്കണ്ടാകരുതിടി മഴ-
യ്ക്കായവർപ്പേടി പൂണ്ടോർ.

—ടി. ആർ. നായർ.

'സൂചിഭേദ്യൈ: തമോഭി:' എന്നതിന്നുള്ള 'കൺകാണാതുള്ളിരുളു' എന്ന പ്രയോഗം ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. 'യോഷിതാം' എന്നതിന്നു മങ്കക്കൂട്ടം എന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. മങ്കകൾ എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്താൽ മാത്രമേ ശരിയാകയുള്ളു. രമണവസതിയിലേക്ക് ഇവർ കൂട്ടമായിട്ടായിരിക്കയില്ല പോകുന്നത്. പൂകവേ എന്ന പ്രയോഗവും ശരിയല്ല. പൂകവേ എന്നാൽ എത്തവെ എന്നാണ് അർത്ഥം. രമണവസതിയിലെത്തിയാൽ പിന്നെ മഴയും മററും ഉണ്ടായതുകൊണ്ടു ദോഷമില്ലല്ലൊ. ഗച്ഛന്തീനാം എന്നല്ലെ കാളിദാസപ്രയോഗം? 'താങ്കൾക്കണ്ടാകരുതിടിമഴ' എന്ന പ്രയോഗവും ശുദ്ധമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. 'ഇടിമഴ' എന്നതിന്നു ശേഷം 'യ്ക്കായവർ'എന്നു പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നു. ഇടിമഴയ്ക്ക് എന്നു പറഞ്ഞാൽ മുൻപറഞ്ഞതു തെററും. യ്ക്കായവർ എന്നു പറയുവാനും പാടില്ല

വിദ്യുത്പന്തം ലലിതവനിതാ:
സേന്ദ്രചാപം സചിത്രാ:
സംഗീതായ പ്രഹതമുരജാ:
സ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരഘോഷം
അന്തസ്തോയം മണിമയഭുവ-
സ്തുംഗമഭ്രംലിഹാഗ്രാ:
പ്രാസാദാസ്ത്വാം തുലയിതുമലം
യത്ര തൈസ്തൈർവ്വിശേഷൈഃ

— കാളിദാസൻ, ഉ. മേ. ശ്ലോ. 1.

നാനാചിത്രങ്ങൾ തിങ്ങി, സ്ഫടികമാം വിലസി,—
ഗ്ഗാനകേളീമൃദംഗ
ഭ്രപാനാലെങ്ങും മുഴങ്ങി, ത്തറ മണിമയമായ്,
വിണ്ണുരുമ്മും ഗൃഹങ്ങൾ,
വാനാളും വില്ല, മിന്നൽക്കൊടി, മധുരഘനാ-
രാവ! നീയേവമന്തർ-
ല്ലീനാംഭസ്സായുയന്നെത്തിടുമവിടെ നിന-
ക്കൊപ്പമല്ലേതിലൊന്നിൽ?

— ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ചേതോഹരമായ ഇതിൻെറ രചന ഏതൊരു സഹൃദയനേയും കോരിമയിർകൊള്ളിക്കുന്നതാണ്. കാളിദാസൻെറ ശ്ലോകഘടനയെ മുറിച്ചു വേറെ വിധത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചത് ഏറ്റവും സാമർത്ഥ്യത്തോടു കൂടെതന്നെയാണ്. അംഗി ലേശം പോലും സംഭവിച്ചിട്ടുമില്ല. 'മധുരഘനാരാവ' എന്നതും 'ഉയന്നെത്തിടുമവിടെ' എന്ന പ്രയോഗവും നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

മിന്നൽക്കാൺപിനു തന്വിമാരെതിർ, മുഴ-
ക്കത്തിന്നു നേർമട്ടളം
മാഴ്ക്കാതമ്മഴവില്ലിനോടു കിടയായ്
നില്ക്കുന്നു ചിത്രവ്രജം

രത്നത്തിന്നാളിയുറംജലത്തിനിണതാൻ,
തുംഗത്വമോ തുല്യമാ-
മോദരാന്നായി നിനയ്ക്കിലപ്പുരി നിന-
ക്കൊട്ടേറെ യോജിച്ചിടും.

—എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

ഇതിൻെറ രചന മനോഹരവും കാളിദാസസരണിക്ക് അനുസൃതവുമായിട്ടുണ്ട്. പറയത്തക്ക അബദ്ധപ്രയോഗവുമില്ല.

മിന്നൽക്കൊക്കും വനിത, മഴവി-
ല്ലൊത്ത ചിത്രം, മുഴക്ക-
ത്തിന്നപ്പാട്ടിന്നുടയ മുരജം
വാനരുമ്മും വലിപ്പം,
വിന്നന്തർനീരിനു മണിനിലം;
നന്മയിൽ നിൻെറ മട്ടൻ-
മന്നൻമേവുന്നവിടെ വിലസീ-
ടുന്ന സൌധങ്ങളെല്ലാം

—കണ്ണൂർ നാരായണമേനോൻ.

ഇതിൻെറ രചന ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, വനിത, ചിത്രം മുതലായ ഏകവചനപ്രയോഗങ്ങൾ ശരിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

മിന്നും മീന്നലുമിന്ദ്രചാപവുമണി-
ഞ്ഞുള്ളുള്ളു വെള്ളം നിറ-
ച്ചുറവും ഘോഷവുമാന്നയന്നു മരുവും
നിന്നോടു ചേന്നിടുവാൻ
പോരും പെൺകൊടിമാരു ചിത്രമിയലും
രത്നത്തളത്തിങ്കല-
പ്പാട്ടിൻ മട്ടളമുത്തിവാന്നിടുമെഴും
പ്രാസാദമെപ്പേരുമ്മെ.

—എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

മൂലശ്ലോകം അറിയുന്നവക്കു കൂടി കവി എന്തു ണ് പറയുന്നതു എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടാകും. 'പാട്ടിൻ മട്ടുള്ള മുത്തിവാന്നിട്ടമെഴും പ്രാസാദം' എന്നും മററുമുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ ഭയങ്കരം തന്നെ

മിന്നൽപ്പോൽ പ്പൈൺമണികൾ, മഴവിൽ
പ്പോൽപ്പടം ഗർജ്ജനം പോൽ
അന്നൽപ്പാട്ടിൻ മുരജമകനീർ-
പോൽ മണിശ്രീനിലങ്ങൾ,
ചേന്നഗ്രംവിണ്ണുരസുമൊരു സൌ-
ധങ്ങൾ യാതൊന്നിലങ്ങ-
ന്നൈന്നൃത്തത്താൽക്കിടപൊരുതുമോ-
രോ വിശേഷങ്ങളാലെ.

—ടി. ആർ. നായർ.

രചന വളരെ ക്ലിഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്. ചേന്നഗ്രം വിണ്ണുരസുമൊരു സൌധങ്ങൾ എന്നും മററുമുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ നന്നായിട്ടില്ല.

ആദ്യേ ബദ്ധാ വിരഹദിവസേ
യാ ശിഖാ ദാമ ഹിത്വാ
ശാപസ്യാന്തേ വിഗളിതശുചാ
താം മയോദ്വേഷ്ടനീയാം
സ്പൃശ്ക്ലിഷ്ടാമയമിതനഖേ-
നാസകൃത്സാരയന്തീം
ഗണ്ഡാഭോഗാത് കഠിനവിഷമാ-
മേകവേണീം കരേണ.

—കാളിദാസൻ ഉ. മേ. ശ്ലോ. 29.

വേവും ശാപം കഴിഞ്ഞാലഴലകലുമിവൻ
ചിക്കണം ചെന്നൊരൊററ-
പ്പൂവും ചൂടാതെ വേർപെട്ടതു മുതലിഴ ചേ-
ത്തൊററയായിട്ട വേണി;

നോവും തൊട്ടാൽ പരുക്കൻമുടിയതു, കവിളിൽ-
ക്കൊഠംകവേ ശോകവേഗം
താവും തനുവംഗി നീളം നഖമുടയ കരം-
കൊണ്ടു നീക്കും പലപ്പോഠം.

—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഇതിലെ 'വേവും ശാപം' എന്ന പ്രയോഗം ശരിയല്ല. ശാപം വെന്തതുകൊണ്ടു് യക്ഷനു യാതൊരു ദോഷവും പററാനില്ല. വേവിപ്പിക്കുന്ന—തപിപ്പിക്കുന്ന—ശാപം എന്നു പറയണം. ഈ പ്രയോഗം തന്നെ ഇവിടെ ആവശ്യമില്ലാത്തതായിരുന്നു. മൂലത്തിൽ അങ്ങിനെയൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. 'ചിക്കണം' എന്നതും ഉപേക്ഷണീയം എന്ന പദത്തിനു തക്കതായ തജ്ജമയല്ല.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, കാളിദാസൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തുള്ള സ്ത്രീകളുടെ അസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അതിററ ഹൃദയവേദനയോടുകൂടെ പ്രകടമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഭർത്താവ് വിട്ടു പോകുമ്പോഠം കെട്ടിവെച്ച മുടി അഴിക്കുവാൻ പാടില്ല. മുടിയിൽ പൂവ് ചൂടുവാൻ പാടില്ല. നഖം മുറിക്കാൻ പാടില്ല. എണ്ണയും മററും തേക്കാതെ മുടി പരുക്കനാക്കി ഇടണം. മററു ചില ശ്ലോകങ്ങളിലും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി കാളിദാസൻ പിന്നെയും പിന്നെയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കിടക്കയിൽ കിടക്കാൻ പാടില്ല. വെറും നിലത്ത് കിടന്നുറങ്ങണം. ഇങ്ങിനെ പലതും. കാളിദാസനെ ഒരു ശൃംഗാരകവിയാക്കി മാത്രം ചിത്രീകരിക്കുന്നവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന പുരോഗമനാശയങ്ങഠം ചുഴഞ്ഞു നോക്കേണ്ടതാണ്. മേഘസന്ദേശം എഴുതിയതുതന്നെ ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില ആശയങ്ങഠം പുറത്തു' കൊണ്ടുവരാനാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ആ കാലത്തെ രാജാക്കന്മാരുടേയും പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും കുത്സിതമായ ജീവിതരീതിയെ അപലപിക്കുവാനാണ് വശ്യവാക്കായ ഈ കവി ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒഴുകുന്ന പുഴയിലും, മണൽതിട്ടിലും, പർവ്വതത്തിലും ഈ പ്രഭുക്കന്മാർ സ്ത്രീകളേയും സ്ത്രീകളുടെ ചി

ല അവയവങ്ങളേയും മാത്രമെ കണ്ടിരുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൃംഗാരകലുഷിതമായിരുന്നു അവരുടെചിത്തവൃത്തി. മേഘസന്ദേശത്തിൽ മാത്രമല്ല കാളിദാസൻ ഇങ്ങിനെയുള്ള രാജാക്കന്മാരോടും മററും തന്റെ അമർഷം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഉദാഹരണമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം എടുക്കുക. അതിൽ ദുഷ്യന്തനെന്ന ഒരു ചക്രവർത്തിയെ ഏററവും നിന്ദ്യനായ ഒരു വിടനായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. പല പ്രലോഭനങ്ങളെക്കൊണ്ടും വശീകരിച്ച ഗർഭിണിയാക്കിത്തീർത്ത ശകുന്തളയെ അയാൾ അറിയുകകൂടിയില്ലെന്നു പറയുവാൻ മടിക്കുന്നില്ല. ഈ ഘട്ടത്തിൽ മഹർഷിമാരാൽ ആനീതയും രക്ഷിതയുമായ ശകുന്തളയെക്കൊണ്ട്, കാളിദാസൻ ദുഷ്യന്തനെ ശകാരിപ്പിക്കുന്നത് നോക്കുക:.. 'അനാര്യ, തന്റെ ഹൃദയംപോലെ അന്യന്റെ ഹൃദയവും എന്നു അങ്ങു വിചാരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ധർമ്മകഞ്ചുകമണിഞ്ഞു്, പുല്ലുകൊണ്ടു മൂടിയ കിണർ പോലെ ഇരിക്കുന്ന അങ്ങയെ മററാരാണ് അനുകരിക്കുന്നത്?' ശകുന്തള പിന്നെയും പറയുന്നു: 'ഞാൻ പൂരുവംശവിശ്വാസം കാരണം മുഖത്തിൽ തേനും, ഹൃദയത്തിൽ വിഷവുമിരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഇങ്ങിനെ അകപ്പെട്ടുപോയല്ലൊ!' ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ദുഷ്യന്തനെ ശകാരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഒടുവിൽ കാളിദാസൻ വീണുപോയ ഒരു മോതിരത്തിന്റെ കഥ കൊണ്ടുവന്നു ആ ചക്രവർത്തിയെ വെള്ളപൂശുന്നുണ്ട്. അതെന്തുകൊണ്ടു ചെയ്തു എന്നു ചോദിക്കുന്നവരുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഒരു മഹാരാജാവിനെ ചീത്തയാക്കാൻ മാത്രം എഴുതിയ ഒരു നാടകം സൂര്യപ്രകാശം കാണുകയില്ലായിരുന്നു. ഈ അടുത്ത കാലം വരെ, രാജാക്കന്മാരേയും മററു പ്രഭുക്കന്മാരേയും എതിർക്കുവാനായി മിക്ക കവികളും ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല അവരെ സ്തുതിക്കുകയും അവരുടെ ഗുണഗണങ്ങളെ വാഴ്ത്തുകയുമായിരുന്നു ഒരു കവിയുടെ ധർമ്മമെന്നു തന്നെ ധരിച്ചിരുന്നവരുമുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും ഈദൃശചിന്തകളിൽ നിന്നു തല്ക്കാലം വിരമിച്ചു മററു വിവർത്തനങ്ങളുടെ നിരൂപണത്തിലേക്കു തന്നെ പ്രവേശിക്കാം.

അന്നാൾ തങ്ങളിൽ വേർപിരിഞ്ഞ ദിവസം
പൂമാലയെല്ലാം വെടി–
ഞ്ഞിശ്ശാപാത്തി ശമിച്ചശേഷമിനി ഞാൻ
ചെന്നിട്ടഴിക്കേണ്ടതായ്
കണ്ടിക്കാർകുഴൽ കെട്ടിയിട്ടതു കവിൾ–
ത്തട്ടിൽ കുടുങ്ങുമ്പൊഴ–
ക്കണ്ടിക്കാത്ത നഖങ്ങൾകൊണ്ടടിവലി–
ഞ്ഞീടാതൊതുക്കീടുവോൾ.

— എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

അർത്ഥത്തിന്നു് വലിയ ഉടവ് തട്ടാതെ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. രചനയും സാമാന്യം നന്നായിട്ടുണ്ടു്.

വിട്ടാനാൾ ഞാനണിമലർ കള–
ഞ്ഞാശ്രുബന്ധിച്ച, ശാപം
വിട്ടാൽപ്പോയി സുഖമൊടു വിടു–
ത്തേണ്ടതാമേകവേണി
തൊട്ടാൽ നോവുന്നതു ബത! നഖം–
നീണ്ടകൈകൊണ്ടു ഗണ്ഡ–
ത്തട്ടായ്ച്ചേരുംപൊഴതു തനിയെ
നീക്കി വാണിടുവോളെ

— കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

രചനാഭംഗി കുറയുമെങ്കിലും കാര്യം ഒരു വിധം മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ബന്ധിച്ചന്നു പിരിഞ്ഞ നാളവളുവേ–
ക്ഷിച്ചിട്ടു പൂമാലയെ
സന്ധിച്ചിങ്ങിനെ ശാപകാലമതു ഞാൻ
ചെന്നെ വിടുത്തേണ്ടതാം

പററിക്കട്ടകൾ കെട്ടിയങ്ങിനെ തൊട്ട-
ന്നേരത്തു നൊന്തിട്ടമ-
ക്കററക്കന്തലൊതുക്കിയും നഖമെഴും
കൈകൊണ്ടു ഗണ്ഡസ്ഥലാൽ.

—എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

മൂലശ്ലോകവുമായി പരിചയമില്ലാത്തവർക്ക ഇതിൻെറ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടാകും. അയമിതനഖേന എന്നതിന്നു നഖമെഴും എന്നാണ് വിവർത്തനം ചെയ്തു കാണുന്നതു്. അതു തെററാണ്. മുറിച്ചു ശരിപ്പെടുത്താത്ത നഖത്തോടുകൂടിയത് എന്നാണ് മൂലത്തിൻെറ അർത്ഥം. നഖമെഴും കൈ എന്നു പറഞ്ഞാൽ നഖമുള്ള കൈ എന്നേ അർത്ഥം കിട്ടുകയുള്ളു. ഇതുപോലെതന്നെയാണ് ഇതിലെ മിക്ക പ്രയോഗങ്ങളും.

മുന്നാവേറിട്ടൊരുദിനമിളം
മാല കൂടാതെ കെട്ടീ-
ട്ടൊന്നായ്ശ്ശാപം കഴിയെയഴൽപോയ്
ഞാനഴിയ്ക്കേണ്ടതായും,
നന്നായ് നീണ്ടാനഖമുടയ കൈ-
കൊണ്ടു തൊട്ടെങ്കിൽ നൊന്തീ-
ട്ടന്നാവാർപൂങ്കുഴലു കവിൾ ചേ-
ത്തെപ്പൊഴും കോതിവാണും.

—ടി. ആർ. നായർ.

ഇതിൽ മാലയെ 'ഇളംമാല'യാക്കിയതു എന്തിനാണെന്നറിയുന്നില്ല. വാർപൂങ്കുഴലു കവിൾ ചേർത്ത് കോതിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. അതു് മൂലശ്ലോകത്തിലെ ആശയത്തോടു യോജിക്കുന്നില്ല. പരുക്കൻ മുടി കവിളിൽ വീഴുമ്പോൾ കൈകൊണ്ടു തട്ടി മാററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവൾ എന്നാണല്ലൊ കാളിദാസൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. കവിൾ ചേർത്ത് കോതുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ കവിളിൽ നി

ന്നു നീക്കുകയല്ല, ചേർക്കുകയാണ്. വാർപ്പുകഴലിലെ വാർ ആവശ്യമില്ലാത്തതുമാകുന്നു.

തപാമാലിഖ്യ പ്രണയകുപിതാം
ധാതുരാഗൈ: ശിലായാ-
മാത്മാനം തെ ചരണപതിതം
യാവദിച്ഛാമി കർത്തും
അസ്രൈസ്താവന്മുഹുരുപചിതൈർ-
ദൃഷ്ടിരാലുപ്യതേ മേ
ക്രൂരസ്തസ്മിന്നപി ന സഹതേ
സംഗമം നൌ കൃതാന്ത:

—കാളിദാസൻ ഉ. മേ. ശ്ലോ. 42.

നീയത്യന്തം കയക്കും നീല ശിലയിലയേ;
ഞാൻ പലേ ധാതുരാഗ-
ച്ഛായത്താലേ വരച്ചിട്ടടികളിൽ നിപതി-
ച്ചീടുവാനിച്ഛ കൊണ്ടേ,
ആ യത്നം കണ്ണുനീരാൽത്തുടരെ വിഫലമാ-
മാവിധം സംഗലാഭോ-
പായം പോലും നമുക്കിന്നരുളുവതു സഖി-
പ്പീലഫോ ക്രൂരദൈവം!

—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഇതിലെ 'ധാതുരാഗച്ഛായത്താലെ' എന്ന പ്രയോഗം ശരിയാണോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ധാതുരാഗൈ: എന്നാണല്ലൊ കാളിദാസപ്രയോഗം. 'രാഗാ: രഞ്ജകദ്രവ്യാണി' എന്നാണ് മല്ലിനാഥന്റെ വ്യാഖ്യാനം. അതുപ്രകാരം രാഗം എന്ന പദംകൊണ്ടു് ഛായം എന്ന അർത്ഥം കിട്ടുന്നതുകൊണ്ട് രാഗച്ഛായം എന്നു പ്രയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഈ വിവർത്തനത്തിൽ ആശയപരമായ ഒരു പിശകുകൂടി പററിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. യക്ഷൻ, പ്രണയകുപിതയായ നായികയെ വരച്ചതിന്നുശേഷം ചിത്രഗതയായ നായികയുടെ കാല്ക്കൽ നിപതിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുവൈ ബാഷ്പാകുലാക്ഷനായതു

കൊണ്ടു്, അതിന്നുകൂടി സാധിക്കാതെ വരുന്നു എന്നാണ് ഈ വിവർത്തനപ്രകാരം അർത്ഥം കിട്ടുക. ചിത്രം മുഴുവൻ വരച്ചതിന്നു ശേഷം ആ ചിത്രത്തിലെ നായികയുടെ കാല്ക്കൽ കുമ്പിടുവാൻ ബാഷ്പാകുലാക്ഷനായതുകൊണ്ടു് പ്രയാസമുണ്ടാകുമെന്നു് എനിക്കഭിപ്രായമില്ല. കാല്ക്കലങ്ങു വീണാൽ മതി. ബാഷ്പാകുലാക്ഷനാണെങ്കിൽ കൂടുതൽ ഭംഗിയാകുമെന്നെയുള്ളു. കാളിദാസന്റെ ഇംഗിതം അതല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. നായികയുടെ ചിത്രം വരച്ചതിന്റെ ശേഷം ആ ചിത്രത്തിൽതന്നെ തന്റെ രൂപവും നായികയുടെ കാല്ക്കൽ കുമ്പിടുന്ന മാതിരി വരയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കവേ, ബാഷ്പാകുലാക്ഷനായതുകൊണ്ടു് അതിന്നു സാധിച്ചില്ല എന്നും ചിത്രത്തിലെ സംഗമത്തിന്നുംകൂടി സാധിക്കുന്നില്ലല്ലൊ എന്നും മററുമാണ് യക്ഷന്റെ വിഷാദം. ബാഷ്പാകുലാക്ഷനായതുകൊണ്ടു് ചിത്രം വരയ്ക്കുവാനാണ് പ്രയാസം; കുമ്പിടുവാനല്ല. 'പ്രണയകുപിത' എന്നതിന്നു 'കയക്കുക' എന്ന വിവർത്തനം ശരിയായിട്ടില്ല.

കല്ലിന്മേൽ കലഹിച്ച നിന്നെയെഴുതി—
ക്കല്ല്യാണി ധാതുക്കളാൽ
കാലിൽ കൂപ്പുമൊരെന്റെ കോലവുമതിൽ
ചേർക്കുന്നതിൻ മുമ്പു താൻ
കണ്ണീരുറി നിറഞ്ഞു ദൃഷ്ടി മറയു—
ന്നയ്യോ മഹാപാപിയാം
വേധസ്സാവിധിയാഗവും ബത! പൊറ—
ക്കുന്നില്ല ഞങ്ങൾക്കെടോ!

—ഏ ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

ജി. യുടെ വിവർത്തനത്തിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച, ആശയപരമായ ദോഷം ഇതിലില്ല. ധാതുക്കൾ എന്നു മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു എങ്കിലും അവിടെയും അർത്ഥത്തിന്നു ദോഷം വന്നിട്ടില്ല. മൂലത്തിലെ നൌ എന്നതിന്നു 'ഞങ്ങൾക്ക്' എന്ന വിവർത്തനം ശരിയല്ല. ഇത് യക്ഷൻ ഭാര്യയോടു പറയുന്നതാണ്. നൌ

36124

'എന്നതു യക്ഷനും യക്ഷന്റെ ഭാര്യയുമാണ്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു' നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥം എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യണമായിരുന്നു.

കോപിയ്ക്കും നിന്നുടലു ശിലയിൽ—
ധാതുവാൽ ചേർത്തു പാദം
പ്രാപിക്കും മൽത്തനുവുമെഴു-
ന്നേരമേ കണ്ണുനീരാൽ
ഹാ! പിട്ടല്ലെൻ മിഴികൾ മററു,
ക്രൂരദൈവമാമ-
പ്പാപിയ്ക്കീമട്ടിലുമണകവ-
യ്യൊന്നു നാമെന്നു ശാപ്യം

—കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

'നിന്നുടലു ശിലയിൽധാതുവാൽചേർത്തു' എന്ന പ്രയോഗം തെററാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷെ, അർത്ഥം വ്യക്തമാകുവാൻ വളരെ ഞരുക്കുമുണ്ട്, 'പിട്ട' ആവശ്യമില്ലാത്തതാണ്'. ജി. യുടെ വിവർത്തനത്തിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ആശയപരായമമായ ദോഷം ഇതിലില്ല.

പ്രേമത്താൽ കലഹിച്ചിട്ടും ഭവതിയെ,
ച്ചേലൊത്ത ധാതുക്കളാൽ
കല്ലിൽ പാർത്തെഴുതീട്ടു കാലിണപണി-
ഞ്ഞിടുന്ന വാറെന്നെയും
ചേർപ്പാനായ് തുനിയുമ്പൊഴെൻ മിഴികളിൽ
കണ്ണീർ കുതിക്കുന്നു ഹാ
നമ്മുടെക്കിന്നതിലും സഹാസിക പൊറു-
ക്കുന്നില പാപി വിധി.

— എണ്ണയ്ക്കാട്ട് രാമവർമ്മ.

ജി. യുടെ വിവർത്തനത്തിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ചില പിശകുകൾ ഇതിലില്ല. എന്നാൽ, 'കണ്ണീർ കുതിക്കുന്നു' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു 'ദുഷ്ടിരാലൂഹ്യതെ' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം കിട്ടുക

36124

യില്ല. 'നമ്മാംക്കിന്നതിലും സഹാസിക പൊറുക്കുന്നില പാപി വിധി' എന്ന വിവത്തനം ശരിയായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

നിന്നെക്കോപിപ്പവളെ ശിലയിൽ—
ഭാതുരാഗങ്ങളാലെ,
എന്നെക്കാലിൽപ്പതിതനെയുമു—
ണ്ടാക്കുവാൻ നോക്കുമെപ്പോഠം
നന്നെ കണ്ണീരൊഴുകി മിഴിമൂ—
ടീ നമുക്കപ്പടത്തിൽ
ത്തന്നെക്കിട്ടും പുണരലിലസൂയാ—
ലുവാം ദുഷ്ടദൈവം.

—ടി. ആർ. നായർ

'നിന്നെക്കോപിപ്പവളെ' എന്ന പ്രയോഗം വിചിത്രം തന്നെ. 'ത്വാം പ്രണയകുപിതാം' എന്ന സംസ്കൃതപ്രയോഗത്തെ നേരെ പകത്താൻ ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടു വന്ന ദോഷമാണിതു്. അങ്ങിനെ പകത്തുമ്പോഠം, അതിലെ ഒരു പ്രധാന പദമായ 'പ്രണയം' വിട്ടു പോകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. 'എന്നെക്കാലിൽപ്പതിതനെയുമുണ്ടാക്കുവാൻ' എന്ന പ്രയോഗം മേൽപറഞ്ഞതിനേക്കാഠംവിചിത്രമാണ്. 'സംഗമ'ത്തിന്നുള്ള 'പുണരൽ' എന്ന പ്രയോഗവും സാധുവാണെന്നെനിക്കഭിപ്രായമില്ല.

ഉദാഹരണങ്ങഠം ഉദ്ധരിച്ചു് എനിയും ഈ നിരൂപണം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല നമ്മുടെ വിവത്തനസമ്പ്രദായത്തിൻെറ ചെറിയ ഒരു ചിത്രം കാണിക്കുവാൻ മാത്രമാണ് ഞാൻ ഇതുകൊണ്ടു് തുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. വിവത്തകന്മാരുടെ അനവധാനത, അപാണ്ഡിത്യം മുതലായതുകൊണ്ടു് മലയാളത്തിലെ വിവത്തനസാഹിത്യം അധികഭാഗവും അസുന്ദരമായിട്ടുണ്ടെന്നു എനിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ഈ വിവത്തകന്മാരിൽ അധികംപേരും മലയാളസാഹിത്യത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുവേണ്ടി നിരവധി പോരാട്ടങ്ങഠം നടത്തി വിജയശ്രീലാളിതരായിട്ടുള്ളവരാണെന്നുള്ളത്

KOTTAYAM

കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കുവാൻ എനിക്കു് സന്തോഷമേയുള്ളു. പക്ഷെ, നാം വെറും വീരാരാധകന്മാരായാൽ പോരാ. അവർ പററിയ തെററുകൾ പുറത്തു വരുത്തി ഭാവിയിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു ശരിയായ ഒരു പന്ഥാവു് തെളിയിച്ചു കാണിക്കേണ്ടേ ചുമതല ഇന്നത്തെ നിരൂപകന്മാർക്കുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

കാളിദാസകൃതികളുടെ വിവർത്തനങ്ങളിൽ കാണുന്ന വികലതകൾ ആരെങ്കിലും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ, കാളിദാസകൃതികൾ വിവർത്തനക്ഷമങ്ങളല്ല എന്ന വാദവും കൊണ്ടു ചില നിരൂപകന്മാർ വരുന്നതു കാണാം. സുപ്രസിദ്ധ നിരൂപകനായിരുന്ന (പരേതൻ) കവിതിലകൻ പ്രൊ. പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ എം. എ. (ഓണേർസ്) 23-4-53നു എനിക്കയച്ചതന്ന ഒരു കത്തിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "സദയം അയച്ചുതന്ന 'മഹാകവി വള്ളത്തോളും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളവും' എന്ന ലഘുഗ്രന്ഥം ഇന്നു കാലത്തു കിട്ടി. ഉടനെ തന്നെ മുഴുവൻ നിഷ്കർഷിച്ചു വായിച്ചു. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ എനിയ്ക്കൊട്ടും ആശ്ചര്യമുളവാക്കുന്നില്ല. കാളിദാസമഹാകവിയുടെ കാവ്യങ്ങൾ,—വിശേഷിച്ച് നാടകങ്ങൾ,—സർവ്വഥാ തൃപ്തികരമായ വിധത്തിൽ മലയാളത്തിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അർത്ഥത്തിൽ അധികം നിഷ്കർഷിക്കുമ്പോൾ ശബ്ദഭംഗി ചോർന്നുപോകുന്നു. രചന സുഖകരമാകുമ്പോൾ ചില ആശയങ്ങൾക്കു കോട്ടമോ കുറവോ തട്ടീട്ടുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ശബ്ദാർത്ഥസാമഗ്ര്യവിധിയിൽ തർജ്ജമക്കാരന്റെ പ്രവൃത്തി പരാങ്മുഖിയായിത്തന്നെ പരിണമിക്കുന്നു. എന്നാൽ വ്യുൽപത്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പല നിലകളിലുള്ളവർക്കു് പല തരത്തിലുള്ള തർജ്ജമകൾ ഉപകാരപ്രദങ്ങളാകുന്നു. ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പത്തു പന്ത്രണ്ടു ശാകുന്തളതർജ്ജമകൾ നിരത്തിവെച്ച്, ഓരോന്നിൽ നിന്നു ഓരോ ഭാഗം വിവേചനാപൂർവ്വം തിരഞ്ഞെടുത്തു കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ച് ഒരു 'മലയാളശാകുന്തളതി

ലോത്തമ'യെ സൃഷ്ടിച്ചാൽ എങ്ങിനെ ഇരിക്കുമെന്ന് ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്....'' വേറൊരു സുപ്രസിദ്ധ നിരൂപകൻ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ (21-6-53) എഴുതിയതു നോക്കുക "....വിശാലമായ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നിന്നു കാളിദാസനെപ്പോലുള്ള ഒരു വിശ്വമഹാകവിയുടെ വിചാരരമണീയവും ആശയഗംഭീരവുമായ കൃതിയെ സങ്കുചിതമായ മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുക—അതൊരു എളുപ്പവിദ്യയല്ല. മൂലകവിയോടു വെറും നീതി കാണിപ്പാൻ പോലും പലപ്പോഴും പ്രയാസമായിത്തീർന്നേയ്ക്കും. ഈ നിലയിൽ ആ പ്രയത്നത്തിലെ പരാജയങ്ങളല്ല, വിജയങ്ങളാണ് പൊക്കിക്കാണിയ്ക്കേണ്ടതെന്നു ഇതെഴുതുന്ന ആൾക്കു തോന്നുന്നു. സഞ്ജയൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ, എല്ലാ തർജ്ജമകളും പരിശോധിച്ചു നല്ലതു മാത്രം സ്വീകരിച്ച് ആകൃതിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വിവർത്തനത്തിന്നേ ശരിയ്ക്കും കാളിദാസന്റെ പ്രാതിനിദ്ധ്യം വഹിപ്പാൻ കഴിയൂ....'' ഈ രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ അവയിൽ എന്തൊ ഒരു പുതുമയുണ്ടെന്നു അനുവാചകർ തെററിദ്ധരിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. എല്ലാ വിവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നും "നല്ലതു" മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്ത് "ഒരു മലയാളശാകുന്തളതിലോത്തമ"യെ നിർമ്മിക്കുന്നതു അനുകരണീയമാണോ എന്നു നാം ഒന്നാമതായി ചിന്തിച്ചുനോക്കണം. കേരളവർമ്മയുടെ ശൈലിയല്ല ആററൂരിന്റേതു്. ആററൂരിന്റെ ശൈലിയല്ല വള്ളത്തോളിന്നുള്ളത്. രാജരാജവർമ്മയുടെ ശൈലിയല്ല ചെറുളിയുടേത്. ചെറുളിയുടെ ശൈലിയല്ല കാലടിയുടേതു്. ഇങ്ങിനെ വ്യത്യസ്തശൈലികളിലുള്ള വിവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു പത്തും ഇരുപതും ശ്ലോകം വീതം എടുത്ത് കശക്കി സാഹിത്യമേശമേൽ പരത്തിയാൽ ആഭാസമായ ഒരു കാഴ്ചയായിരിക്കുമതെന്നു പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല തന്നെ. എനി ഇത് അനുവദിക്കാവുന്നതൊ സുകരമൊ എന്നാണ് ചിന്തിക്കേണ്ടത്. ശാകുന്തളവിവർത്തകന്മാരിൽ ചിലർ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. അവർക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ, അവരുടെ വിവർത്തനങ്ങൾ എല്ലാം കൂട്ടി

ച്ചേത്തു നോക്കാമായിരിക്കാം. മരിച്ചവരുടെ കൃതികൾ അവക്ക് സമ്മതമില്ലാത്ത ഒരു പണിക്ക് എടുത്തു ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമോ? ഒരിക്കലും ഉചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. സാഹിത്യം "നാഷനലൈസ്" ചെയ്താൽ മാത്രമെ ഇത് സുകരമാകയുള്ളു. അങ്ങിനെ സാഹിത്യം പൊതുസ്വത്തായിക്കഴിഞ്ഞാൽ വള്ളത്തോൾ, ആശാൻ, ഉള്ളൂർ മുതലായവരുടെ നാമധേയങ്ങൾതന്നെ ആവശ്യമില്ലാതാകും. അവരുടെ ഓരോകൃതിയിൽ നിന്നും 'നല്ലതു'മാത്രം എടുത്ത്, ചീത്ത ഉപേക്ഷിച്ച്, കൂട്ടിക്കലർത്തി പുതിയ ഒരു പേരിൽ പരസ്യം ചെയ്യാം. ഇങ്ങിനെ വഷളായ ഒരു പ്രവൃത്തിയ്ക്കു് മലയാളസാഹിത്യത്തെ ഉപയോഗിക്കരുതേ എന്നു മാത്രമേ, നമുക്ക് ഈദുശ്ചിന്താഗതിക്കാരോട് അപേക്ഷിക്കേണ്ടതുള്ളു. മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു സാഹിത്യകാരന്മാരും സഞ്ജയന്റെ അഭിപ്രായത്തിന്റെ നിഴലിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. സഞ്ജയൻ പ്രയോഗിച്ച ഒരു ഫലിതത്തിൽ ഇവർ ഇത്രമാത്രം ഭ്രമം കാണിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ അഭിപ്രായം ഒരു ഒന്നാന്തരം സാഹിത്യനിരൂപകനായ എം ആർ. നായരുടേതല്ല, ഹാസസാഹിത്യകാരനായ സഞ്ജയന്റേതാണെന്ന കഥ, മുൻപറഞ്ഞ നിരൂപകന്മാർ മറന്നുപോയതിൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു.

മലയാളഭാഷ, ഒരു സങ്കരിതഭാഷയാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തോടും ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതഭാഷയേക്കാൾ പദദാരിദ്ര്യം കുറഞ്ഞ ഭാഷ ഇന്നത്തെ മലയാളം തന്നെയാണ്. സംസ്കൃതഭാഷയിലെ എല്ലാ പദങ്ങളും നിർബ്ബാധം മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാം. ഉപയോഗിക്കുന്നുമുണ്ട്. മാഘം നൈഷധം മുതലായ പ്രൌഢസംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിൽ കൂടി കാണാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങൾ മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ 'ഉമാകേരള'ത്തിലും മററും കാണുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിന്റെ തനതായ പദങ്ങൾ വേറെയുമുണ്ട്. തമിഴ്, ഹിന്ദി മുതലായ ഭാഷകളിലെ പദങ്ങളും നാം ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. പോരാതെ, സം

സ്കൃതഭാഷയേക്കാൾ എന്തു കൊണ്ടും വിശാലമായ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെ പദങ്ങൾ നമുക്ക് ഇഷ്ടംപോലെ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതും, ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതുമുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരുടെ ഉമാകേരളം തന്നെ എടുക്കാം നോക്കുക:

ന,ല്ലാക്ക ചേരുന്ന പയോധരങ്ങൾ
വല്ലാതെ കണ്ടാത്തിയെഴും യുവാക്കൾ
നല്ലാക്ക വായ്ക്കുന്ന പയോധരങ്ങ–
ളല്ലാതെ കണ്ടില്ല സഹായമൊന്നും.

ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വരിയിലെ 'ന,ല്ലാക്ക' എന്നതിലെ ആക്ക് എന്ന പദം ഇംഗ്ലീഷാണ്. ആ ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിൻെറ സഹായം കൊണ്ട് നല്ല ഒരു അലങ്കാരമുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിയും നോക്കുക:

കോപ്പിണങ്ങിയ മുഖക്ക നിമിത്തം
ചോപ്പിരട്ടിയെഴുമീയധരോഷ്ഠം
ഷാപ്പിലുള്ളൊരു പറങ്കിവയിൻ പോൽ
കാപ്പിയാക്കുവതിനെന്നിട കിട്ടും.

ഇതിലെ ഷാപ്പ്, വയിൻ മുതലായ പദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷാണ്.

ധന്യാത്മാവേ! സചിവ തുടരെ–
ദ്ദൈവമെന്നോടു ചെയ്തോ–
രന്യായത്തിന്നവധിയുമതി–
ന്മേലൊരപ്പീലുമില്ല.

ഇതിലെ അപ്പീൽ ഇംഗ്ലീഷാണ്.

പടുതയൊടു ഗജം ദ്വിഷൽബലത്തിൻ
നടുവിൽ വരാൻ കുതിരയ്ക്കു പാതവെട്ടി,
ചടുചടെ റയിലിന്നു പായുവാൻ വ–
ബൊടു മലകൾക്കകമിഞ്ചിനീയർ പോലെ.

ഇതിലെ റയിൽ, ഇഞ്ചിനീയർ ഇവ രണ്ടും ഇംഗ്ലീഷാണ്.

മുറയ്ക്കു മൂർച്ഛിച്ച ജനത്തെ വെന്നി-
പ്പുറയ്ക്കെഴും ധ്വാനമുണർത്തിടുന്നു;
ഉറക്കെ മുഴം മണി തന്നലാറാ-
മുറക്കമാളും നരരെക്കണക്കെ.

ഇതിലെ അലാറം ഇംഗ്ലീഷാണ്. ഇങ്ങിനെ മഹാകവി 'ഉള്ളൂർ' കൂടി ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങൾ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു. ഗദ്യലേഖനങ്ങളിൽ അതു സുലഭമായി ഉപയോഗിച്ചവരുന്നുമുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഏതുവിധത്തിലും ഒടിയ്ക്കാനും വളയ്ക്കാനും സൌകര്യമുള്ള കൈരളിയെ ഒരു സങ്കുചിതഭാഷയെന്നു മലയാളഭാഷാഭിമാനികൾ തന്നെ പറയുന്നതു കഷ്ടമെന്നേ പറയേണ്ടു. ".....ഈ നിലയിൽ ആ പ്രയത്നത്തിലെ പരാജയങ്ങളല്ല, വിജയങ്ങളാണ് പൊക്കിക്കാണിക്കേണ്ടതെന്നു ഇതെഴുതുന്നാൾക്കു തോന്നുന്നു" എന്ന അഭിപ്രായത്തോടും എനിക്ക് പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ദോഷങ്ങൾ കുറവും ഗുണങ്ങൾ അധികവുമാണെങ്കിൽ ദോഷഭാഗത്തെ വളരെ അധികം ഗൌനിക്കാതെ നമുക്ക് വിടാം. പക്ഷെ, ഇതിലും ദോഷഭാഗങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. കാളിദാസകൃതികളുടെ വിവർത്തനങ്ങൾ നാം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ, അവയിൽ കാണുന്ന അബദ്ധങ്ങൾ അധികഭാഗവും ഭാഷാന്തരകളാണെന്നു കാണുവാൻ കഴിയും. സംസ്കൃതഭാഷ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും മലയാളഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും വളരെ പിശകുകൾ പററിക്കാണുന്നുണ്ട്. കാളിദാസൻ, 'ചില മാസങ്ങൾ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിവർത്തകന്മാർ 'ചില ദിവസങ്ങൾ' എന്നു തർജ്ജമ ചെയ്യും. ഇതൊക്കെ കാളിദാസന്റെ ആശയഗാംഭീര്യവും മററും കൊണ്ടല്ല. ഞാൻ ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ അനവധാനത കൊണ്ടോ, രണ്ടു ഭാഷകളിലുമുള്ള അപാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടോ തന്നെയാണെന്നു തീർച്ചതന്നെ. ഞാൻ ഈ നിരൂപണത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ഓരോ ശ്ലോകങ്ങളിലും അനുവാചകരെ 'തുറിച്ചുനോക്കുന്ന' ചില അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾ മാത്രമാണ് എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. സമഗ്രവും സനിഷ്ഠ

ഷവുമായ ഒരു നിരൂപണത്തിന്നൊരുങ്ങുകയാണെങ്കിൽ ഈ പ്രയത്നം അത്ര വേഗത്തിൽ അവസാനിക്കുകയില്ലെന്നു എനിക്ക് നല്ല വണ്ണമറിയാം.

വിവർത്തനം പദാനുപദമായൊ സ്വതന്ത്രമായൊ വേണ്ടത് എന്നിതിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്. മൂലകവിയെ ശരിയായി വായനക്കാർക്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണമെങ്കിൽ പദാനുപദമായാലെ സാധിക്കുകയുള്ളു. സ്വതന്ത്രമായാൽ, മൂലകവിയെപ്പററി ഒരു ഏകദേശജ്ഞാനം മാത്രമെ കിട്ടുകയുള്ളു. ഇതിന്നു ദാഹരണമായി 'ലൈററ് ഓഫ് ഏഷ്യ' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് കൃതിയുടെ വിവർത്തനങ്ങൾ നോക്കുക. മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ ശ്രീബുദ്ധചരിതം എന്ന വിവർത്തനം സ്വതന്ത്രമാണ്. ആദ്യത്തെ ഒന്നു രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ആർണോൾഡിന്റെ സരണിയെ അനുസരിച്ച്തന്നെ വിവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിലാകുമ്പോഴേക്കും വിവർത്തനം വളരെ സ്വതന്ത്രമായി. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം കൊണ്ടു ആശാന്റെ ശ്രീബുദ്ധചരിതം വിരസമായി എന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. മനോഹരമായ ശ്രീബുദ്ധചരിതം വായിച്ചാൽ, ഏതാണ് മൂലകവിയായ ആർണോൾഡിന്റെ ആശയമെന്നും ഏതാണ് ആശാന്റേതെന്നും വായനക്കാർക്ക് മനസ്സിലാവുകയില്ല. മൂലം വായിക്കാത്ത ഒരു അനുവാചകന്ന് ആർണോൾഡിന്റെ അഭിപ്രായമായി അതിൽനിന്നു ഒരു വരി പോലും ഉദ്ധരിക്കാനും കഴിയുകയില്ല. ഇതല്ല മഹാകവി നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോന്റെ പൌരസ്ത്യദീപം എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ വിവർത്തനത്തിന്റെ സ്ഥിതി. അതിലുള്ള ഓരോ വരിയും ആർണോൾഡിന്റേതാണ്. സ്വന്തമായി വല്ലതും എഴുതിച്ചേർത്തതായി വിവർത്തകൻ അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ നാലപ്പാട്ടിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമുപയോഗിപ്പാനുള്ള അധികാരമില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യമുപയോഗിച്ചാൽ ആ കൃതിയിലെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആർണോൾഡിന്റെയൊട്ടാവുകയുമില്ല. ആശാന്റെ ശ്രീബുദ്ധചരിതം ആർണോൾഡിന്റെ കൃതിയുടെ ഒരു അനുകരണമെന്നു മാത്രമെ പ

റയുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. ശ്രീബുദ്ധചരിതം ഒരു മഹാകവിയുടെ കൃതിയാകയാൽ, അത് മലയാളസാഹിത്യത്തിന്നു ഒരു വലിയ സമ്പത്താണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. പക്ഷെ, അതു ഒരു വിവർത്തനമെന്ന നിലയിൽ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ വിദേശഭാഷകളിൽനിന്നുള്ള വിവർത്തനം പദാനുപദമാകാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. നാലപ്പാടന്റെ വിവർത്തനത്തിൽ അതിന്നുള്ള തെളിവുകൾ വളരെ കാണാനുമുണ്ട്. സംസ്കൃതവും മലയാളവുമായ ബന്ധം അങ്ങിനെയല്ല. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നുള്ള വിവർത്തനം പദാനുപദമായി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ എളുപ്പമാണ്; കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യവുമായിരിക്കും. ഇതിന്നു, വിവർത്തകൻ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഒരു പണ്ഡിതനും മലയാളത്തിലെ തികഞ്ഞ ഒരു കവിയുമായിരിക്കണം.

ഒരു പ്രസിദ്ധകവിയും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനുമായ സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ 24-ാംവാർഷിക സമ്മേളനത്തിൽ 'തർജ്ജിമ എങ്ങിനെ'യെന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ഇങ്ങിനെ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തതായിക്കണ്ടു: "തർജ്ജമകളുടെ രീതിയെപ്പററിയും രണ്ടുവാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. തർജ്ജമകൾ പദാനുപദമായിട്ടും മൂലഭാഷയിലെ ശൈലിയെ അനുസരിച്ചും വേണ്ടതാണെന്നു ഒരു പക്ഷക്കാർ പറയുന്നു. അല്ലാതെ മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗുണം വരികയില്ലെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. "വെള്ളിക്കരണ്ടി വായിൽ വെച്ച് ജനിച്ച കുട്ടി" മുതലായ ശൈലികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ശോഭിക്കുമെന്നു എനിക്ക് ഒരു നാളും തോന്നിയിട്ടില്ല. അർത്ഥമാണു പദമല്ല നാം തർജ്ജമ ചെയ്യേണ്ടത്.....സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വേറെ ഒരു പദ്ധതി മറെറാരു ഭാഷയിലും സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നില്ല. കുംഭികുംഭസ്തനി, രംഭോരു, പുരുഷപുംഗവൻ മുതലായ നമ്മുടെ ശൈലികൾ എങ്ങിനെയാണ് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുക? പുരുഷകേസരി എന്നതു പദാനുപദമായി തർജ്ജമ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ Man-lion എന്നാകണമല്ലൊ. കുറച്ച് വിവരിച്ചാണെങ്കിൽ Lion like Man എന്നാക്കാം,

ഇതുകൊണ്ടും അർത്ഥം വരുമോ?'' (മാതൃഭൂമി റിപ്പോർട്ട്). സർദാറി ന്റെ ഈ അഭിപ്രായം തെററായ ഒരു ധാരണയിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ''വെള്ളിക്കരണ്ടി വായിൽ വെച്ച് ജനിച്ച കുട്ടി'' എന്നു് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും മലയാളഭാഷയും നല്ലവണ്ണം അറിയുന്ന ഒരാളും തർജ്ജമ ചെയ്യുകയില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ശൈലിയെപ്പററി യാതൊരു ഗന്ധവുമില്ലാത്ത—നിഘണ്ടു നോക്കി അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ 'കഷ്ടിച്ച്'റിയുന്ന—ചിലർ എപ്പോഴെങ്കിലും തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കാം. ഇങ്ങിനെ ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും അറിയാത്തവർ ചെയ്ത ഒരു തെററിനെ ആരും മാതൃകയായി എടുക്കുകയുമില്ല. പദാനുപദം എന്നാൽ ''വെള്ളിക്കരണ്ടി വായിൽവെച്ച് ജനിച്ച കുട്ടി'' എന്ന രീതിയിലുള്ള തർജ്ജമയാണെന്നല്ല അർത്ഥം. ആ ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങൾക്ക് തക്കതായ മലയാളപദം കണ്ടുപിടിച്ച് ഉപയോഗിക്കുകയെന്നാണർത്ഥം. ഉദാഹരണമായി മേഘസന്ദേശം പൂർവ്വമേഘത്തിലെ 37-ാം ശ്ലോകം നോക്കുക. അതിലെ സൂചിഭേദ്യൈസ്തമോഭി: എന്നതിന്നു ജി. 'തുശിത്തുമ്പാൽത്തുളയ്ക്കാമിരുളിൽ' എന്നു തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതാണു 'വെള്ളിക്കരണ്ടി വായിൽ വെച്ച് ജനിച്ച കുട്ടി' എന്ന വിധത്തിലുള്ള വിവർത്തനം. അത് സംസ്കൃത ശൈലി ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാതെ വന്ന അബദ്ധമാണ്. ജി യുടെ ഈ വിവർത്തനത്തെ സർദാർ തന്നെ ഒന്നാംതരമെന്നു് സർട്ടിഫിക്കററും കൊടുത്തു കാണുന്നു. ഏ ആർ. രാജരാജവർമ്മ മുതലായവർക്ക് ഈ പിശക് പററിയിട്ടുമില്ല. അവർ പദത്തിന്നു—പദങ്ങൾക്ക്—തക്കതായ പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണു പദാനുപദമെന്നു പറയുന്നത്. പക്ഷെ, ജി. യുടെ ഈ വിവർത്തനത്തിൽ, ഈ മാതിരിയുള്ള ദോഷങ്ങൾ വളരെ അധികമുണ്ടെന്നു എനിക്കു അഭിപ്രായമില്ല. സംസ്കൃതഭാഷയിൽനന്നു മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏതു നല്ല ഗ്രന്ഥത്തിനോടും കിടപിടിക്കുന്നതുതന്നെയാണിതെന്നു സധൈര്യം പറയുവാൻ സാധിക്കും. സർദാർ നമ്മുടേതായിപ്പറഞ്ഞ കുംഭികുംഭസ്തനി മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾ നമ്മുടെ

—മലയാളികളുടെ—അല്ല. അവ സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു നമ്മാം എടുത്തതാണ്. ഇതാണ് സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു മലയാളത്തിലേക്ക് പരിഭാഷ ചെയ്യുന്നവക്കുള്ള ഒരു സൌകര്യം. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ നിന്നു ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിലേക്കൊ, ഫ്രഞ്ചിൽ നിന്നു ജർമ്മനിലേക്കോ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നവക്കു ഈ സൌകര്യമില്ല. അതാണ് കവിത വിവർത്തനക്ഷമമല്ല എന്നു ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം മാത്രം പഠിച്ച ചില നിരൂപകന്മാർ എപ്പോഴും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു സംസ്കൃതപദത്തിന്നു തക്കതായ മലയാളപദം കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ മൂലകവി ഉപയോഗിച്ച ആ സംസ്കൃതപദം തന്നെ വിവർത്തനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാം. ഉദാഹരണമായി മഹാകവി കാളിദാസൻെറ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം ഒന്നാം അങ്കത്തിലെ മൂന്നാം ശ്ലോകം നോക്കുക:

സുഭഗസലിലാവഗാഹാ:
പാടലസംസർഗ്ഗിസുരഭിവനവാതാ:
പ്രച്ഛായസുലഭനിദ്രാ
ദിവസാ: പരിണാമരമണീയാ:

ഈ ശ്ലോകം സരസകവി കാലടി രാമൻനമ്പ്യാർ വിവർത്തനം ചെയ്തതുമായി ഒന്നു തട്ടിച്ചുനോക്കുക:

സുന്ദരസലിലവിഗാഹം,
പാടലമണമാർന്നിടുന്ന വനവാതം,
ഛായാസുലഭസ്വാപം,
ദിനമേവം ദിനാന്തരുചിരുചിരം.

ഇതിൽ മണമാർന്നിടുന്ന എന്നത് മാത്രമേ തനി മലയാളമുള്ളു. ബാക്കിയെല്ലാം കാളിദാസൻ ഉപയോഗിച്ചതോ അതുപോലെയുള്ളതോ ആയ സംസ്കൃതപദങ്ങളാണ്. രചനാഭംഗിയൊട്ടു നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല.

ഇങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം ഒരു നിഗമനത്തിലെത്തുന്നു. വിവർത്തകൻ മൂലകവിയുടെ ആശയത്തേയും സമ്പ്രദായത്തേയും യഥാതഥമായി അനുസരിക്കണം. വിവർത്തകൻെറ സ്വന്തം ഭാഷയുടെ ശൈലി ഒരിക്കലും വിട്ടുകളയുകയുമരുതു്. വിവർത്തകൻെറ പരമോദ്ദേശം മൂലകവിയെ അനുവാചകക്കു് പരിചയപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതിയിൽ താല്പര്യം ജനിപ്പിക്കുകയും, ആവേശം കൊള്ളിക്കുകയുമാണ്. മൂലകവിയുടെ ഓരോ പദത്തേയും ആശയത്തേയും തുലനം ചെയ്തു കനം കുറയ്ക്കാതെ, അബദ്ധം പററാതെ പ്രയോഗിക്കയും വേണം. ഇതാണ് ഒരു യഥാർത്ഥവിവർത്തകൻെറ ധർമ്മം.

ചങ്ങരങ്കുമരത്ത് ശങ്കരൻ എഴുതിയ
'മഹാകവി വള്ളത്തോളും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തവും'
എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെപ്പററിയുള്ള

ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ

സുപ്രസിദ്ധ കവിയും സാഹിത്യകാരനുമായ ശ്രീ. എം പി. അപ്പൻ, എം. ഏ, എൽ. ടി. (തിരുവനന്തപുരം) എഴുതുന്നു:

സുഹൃത്തേ,

സദയം അയച്ചുതന്ന "മഹാകവി വള്ളത്തോളും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളവും" എന്ന പുസ്തകം കിട്ടി; നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഒററ ഇരിപ്പിന്നുതന്നെ ആ പുസ്തകം ഞാൻ വായിച്ചു തീൎത്തു. താങ്കളുടെ നിപുണമായ നിരൂപണബുദ്ധി എന്നെ അത്യധികം രസിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. വള്ളത്തോളിൻെറ വിവൎത്തനത്തെ പ്രത്യേകമായും, ഇതരവിവൎത്തനങ്ങളെ പൊതുവേയും താങ്കൾ പരിശോധിച്ചിരിക്കുന്നത് യാതൊരു പക്ഷപാതവും കൂടാതെയാണെന്നുള്ളത് അഭിനന്ദനീയമാണ്.....

താങ്കളുടെ സാഹിതീപരിശ്രമത്തിന്ന് സകല വിജയങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനും നിരൂപകനുമായ ശ്രീ. സുകുമാരൻ അഴീക്കോട്ട് (അഴീക്കോട്ട് N. Malabar) എഴുതുന്നു:

"വിയതി ബഹുതരം സ്തോകമുവ്യാം പ്രയാതി" എന്നു് കാളിദാസൻ തന്നെ സന്ദൎഭാന്തരത്തിൽ പറഞ്ഞതിൻ വണ്ണം ഉയൎന്നു ചരിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യജീവിതമാണല്ലൊ ശാകുന്തളത്തിൻേറത്. മലയാളവിവൎത്തകന്മാർ അതിനെ എത്രത്തോളം പിടിച്ചു താഴ്ത്തിയെന്നു കാണിക്കുവാനുള്ള താങ്കളുടെ യത്നം

നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഫലിച്ചതിനാൽ ശ്രദ്ധേയവുമായിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകത്തിലെ മിക്ക അഭിപ്രായങ്ങളോടും ഞാൻ യോജിക്കുന്നു.....

സുപ്രസിദ്ധ കവിയായ ശ്രീ. ചെറുളിയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണി നമ്പീശൻ (തിരുവേഗപ്പുറ) എഴുതുന്നു:

.....താങ്കളുടെ ശാകുന്തളവിവർത്തന നിരൂപണത്തിൽ എന്റെ ഭാഷാശാകുന്തളത്തേയും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചതിൽ സന്തോഷമേ ഉള്ളു. നിരൂപണത്തിൽ എന്നെ സംബന്ധിച്ച് അവിവേകമായി ഒന്നും പറഞ്ഞതായി എനിയ്ക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. ഭിന്നാഭിപ്രായം സാധാരണയാണല്ലൊ. ചില ദിക്കിൽ അതു് ഉണ്ടു്താനും. മൂലഗ്രന്ഥത്തേയും തൽപ്രതിപാദനരീതിയേയും കഴിയുന്നതും പിന്തുടരാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ നിഷ്കർഷയിൽ അതുപോലെ നിഷ്കർഷിക്കുന്ന വള്ളത്തോൾ മുതലായവരുമായി അറിഞ്ഞും മിക്കവാറും അറിയാതേയും കൂട്ടിമുട്ടിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. "കാന്താലയേ പോകയായ്" മുതലായതു അറിഞ്ഞുംകൊണ്ടു് തന്നെ പററിയതാണ് .....

സുപ്രസിദ്ധ നിരൂപകനും പണ്ഡിതനുമായ ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ (കോഴിക്കോട്) എഴുതുന്നു:

.....പുസ്തകം കിട്ടിയ പാടെ ആകെ ഒന്നു് മറിച്ചു നോക്കുവാൻ സാധിച്ചു. കൊള്ളാം ഗ്രന്ഥകാരന്നു് വള്ളത്തോളിനോടല്ല, അദ്ദേഹത്തെ നിശിതമായി നിരൂപണം ചെയ്യാത്ത നിരൂപകന്മാരോടാണ് വിരോധമെന്നു് ഉപസംഹാരത്തിൽ കാണുന്നു. അത്രയും നല്ലതുതന്നെ.

സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായ സുകുമാരൻ പൊറേറക്കാട്ട്, ബി, എ. (കോഴിക്കോട്) എഴുതുന്നു:

ശാകുന്തളവിവർത്തനത്തിലൂടെ താങ്കൾ നടത്തിയ താരതമ്യപഠനം സമർത്ഥമായിട്ടുണ്ട്. മഹാകവികളുടെ ആസ്ഥാനങ്ങളെ നിർഭയം സമീപിയ്ക്കുവാൻ മുതിരുന്ന നിരൂപകന്മാർ നമുക്കു വളരെ കുറവാണ്. താങ്കളുടെ മററു സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളെ ഞാൻ സോൽക്കണ്ഠം ഉററുനോക്കുന്നു.....

സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായ സാഹിത്യകുശലൻ ശ്രീ. പുത്തേഴത്ത് രാമൻ മേനോൻ (തൃശ്ശൂർ) എഴുതുന്നു:

"മഹാകവി വള്ളത്തോളും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളവും" എന്ന പുസ്തകം സദയം അയച്ചിരുന്നത് നന്ദിപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും മുഴുവനും മനസ്സിരുത്തി, രസിച്ചു വായിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിലെ അഭിപ്രായങ്ങളോട് തൊണ്ണൂറു ശതമാനത്തോടും ഞാൻ യോജിക്കുന്നു.....ആരെന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻെറ ആദ്യത്തെ ശാകുന്തളം തർജ്ജിമ തന്നെയാണ് പൊന്തിനില്ക്കുന്നതെന്നാണ് എൻെറ വിനീതാഭിപ്രായം.

പ്രസിദ്ധ പത്രപ്രവർത്തകനും എഴുത്തുകാരനുമായ ശ്രീ. പി. വി. കെ. നെടുങ്ങാടി (കണ്ണൂർ) എഴുതുന്നു:

.....മഹാകവി കുമാരനാശാൻെറ "ചിത്രയോഗനിരൂപണം" കഴിഞ്ഞാൽ മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു മികച്ച നിരൂപണഗ്രന്ഥമാണിതെന്നു തീർത്തുപറയാം. മഹാകവികളെ പാടിപ്പുകഴ്ത്താനും ചെറുകവികളെ ചവുട്ടിത്താഴ്ത്താനുമുള്ള വാസനയാണ് സാധാരണ നിരൂപകന്മാരിൽ കണ്ടുവരുന്നത്. ആ നിലയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ പേരിനേയും പെരുമയേയും നോക്കാതെ നിശിതമെങ്കിലും നിഷ്പക്ഷമായ നിലയിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു നിരൂപണമെഴുതിയതിൽ താങ്കൾ അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്നു.

പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായ ശ്രീ. കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാ ബി. എസ്സ്. സി. അനന്തപുരം കൊട്ടാരം, ഹരിപ്പാട് എഴുതുന്നു:

.....വളരെ പണ്ടുമുതല്ക്കുള്ള ഒരു നടപ്പുണ്ട്. മഹാന്മാരുടെ കൃതികളെയെല്ലാം പുകഴ്ത്തുക; ഉയർന്നുവരുന്നവരുടെ കൃതികളെ അധിക്ഷേപിക്കുക. മഹാകവി കാളിദാസന്നു പോലും ഈ ചിന്താഗതിയുമായി ഏററമുട്ടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ "മാളവികാഗ്നിമിത്ര" ത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കാം:

പുരാണമിത്യേവ ന സാധു സർവ്വം
നചാപി കാവ്യം നവമിത്യവദ്യം
സന്തഃ പരീക്ഷ്യാന്യതരൽ ഭജന്തെ
മൂഢഃ പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിഃ

മുകളിൽ പറഞ്ഞ ചിന്താഗതി ഇന്നും തുടരുന്നുണ്ട്. അതിനെതിരായ ധീരമായ കാൽവെപ്പാണ് താങ്കളുടെ കൃതി എന്നതിന്നു സംശയമില്ല.....

പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായ ശ്രീ. ആർ. മാധവപ്പൈ (തൂറവൂർ) എഴുതുന്നു.

.....വ്യക്തിബഹുമാനത്തിൻെറ മറവിൽ ഏതു പോരായ്മയുടെ നേക്കും കണ്ണടച്ചുകളയുന്ന സാധാരണ വായനക്കാരുടേയും ആരാധകന്മാരുടേയും കണ്ണു തുറപ്പിക്കുവാൻ ഇതു പോലുള്ള ഉദ്യമങ്ങൾ പ്രയോജകീഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയെ ലാക്കാക്കിയുള്ള താങ്കളുടെ സദുദ്യമത്തെ ശ്ലാഘിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സുപ്രസിദ്ധ കവിയും പണ്ഡിതനുമായ ശ്രീ. കാലടി രാമൻ നമ്പ്യാർ (ചാലക്കുടി) എഴുതുന്നു:

.....അയച്ചുതന്ന "മഹാകവി വള്ളത്തോളും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളവും" എന്ന വിമർശനഗ്രന്ഥം ഞാൻ സശ്രദ്ധം,

സാവധാനം, സാദരം വായിക്കുകയും പോരാ പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും മററു പല പണ്ഡിതന്മാരായ കവികളോടും കൂടി പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ വള്ളത്തോൾ ശാകുന്തളത്തെപ്പററി നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെല്ലാം അക്ഷരം പ്രതി പരമാർത്ഥമാണെന്നു പറയാതെ ഞങ്ങൾക്ക് നിവൃത്തിയില്ല.....വള്ളത്തോളിന്റെ തജ്ജിമയിൽ നിന്നെടുത്ത ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങളിൽ ഉള്ള തെററുകൾ മുഴുവൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാതെ പോയതിൽ എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ നേരെ വളരെ വിരോധം തന്നെ തോന്നുന്നുണ്ട്.

ഒരു പ്രസിദ്ധ കവിയും സാഹിത്യകാരനുമായ ഡോക്ടർ കോയാത്ത് കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ എഴുതുന്നു:

താങ്കൾ സദയം അയച്ചുതന്ന 'വള്ളത്തോളും ശാകുന്തളവും' എന്ന പുസ്തകം (നിരൂപണം) ഞാൻ സകൌതുകം വായിച്ചു. അതിൽ ഞാൻ താങ്കളുടെ അഭിപ്രായത്തോടു പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു.....

ശ്രീമാൻ കെ. വി. ശങ്കരൻ നായർ എം. എ., ബി. എൽ. ന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ കണ്ണൂരിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന "ദേശമിത്രം" വാരികയിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതുന്നു:

.....ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിന്റെ വള്ളത്തോൾ പരിഭാഷ ഒരു പരാജയം മാത്രമാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എവിടെയെങ്കിലും ഒന്നോ രണ്ടോ ശ്ലോകം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് മാത്രമല്ല നിരൂപണകർത്താ ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനം ചെയ്യുന്നത്. ഒട്ടേറെ ശ്ലോകങ്ങളും, വളരെ അധികം ഗദ്യഭാഗവും ഉദ്ധരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിച്ചും വാഗ്വാദിച്ചുമാണ് അദ്ദേഹം ഈ തീപ്പിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത്. ആ തീപ്പുകൾ പലപ്പോഴും

നിൎമ്മത്സരബുദ്ധ്യാ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ സമ്മതിക്കുകയും വേണം.....ഒരേ വിഷയത്തിലുള്ള പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും താരതമ്യപഠനം എന്ന നിലയിൽ ചങ്ങരങ്കുമരത്തിന്റെ ഈ പരിശ്രമം സഫലമായിട്ടുണ്ടെന്നു തീൎച്ചയായും പറയാം.....

—കെ. വി. എസ്സ്.

തൃശ്ശൂരിൽ നിന്നു് പുറപ്പെടുന്ന "എക്സ്പ്രസ്സ്" ദിനപത്രം ഇങ്ങിനെ എഴുതുന്നു:

.....മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ ശാകുന്തള തൎജ്ജമയിലെ മുഴച്ചു നില്ക്കുന്ന കേടുകളേയും അനൌചിത്യങ്ങളേയും അബദ്ധങ്ങളേയും ഇദ്ദേഹം നിൎദ്ദയം തുറന്നു കാട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഖണ്ഡനൈകവ്രതക്കാരനായ ഒരു നിരൂപകന്റെ വിദഗ്ദ്ധതയോടുകൂടി അതു നിൎവ്വഹിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. കൂട്ടത്തിൽ മററു ചില കവികളുടെ മേൽ കൈവെക്കാനും ഇദ്ദേഹം മറക്കുന്നില്ല. ശാകുന്തളത്തിന്റെ വിവിധ പാഠാന്തരങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമായി ധാരാളത്തിലധികം ഇടപഴകിയിട്ടുള്ള സഹൃദയനും പണ്ഡിതനുമായ ലേഖകൻ എന്തുദ്ദേശം വെച്ചെഴുതിയാലും ആസ്ഥാനകവിയുടെ തൎജ്ജമയിലെ ദോഷങ്ങളെ മാത്രമല്ലാതെ, (പേരിനെങ്കിലും ഉണ്ടാകാവുന്ന!) ഗുണഭാഗത്തെ കാണാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളത് വിചിത്രമായി തോന്നുന്നു. .....ഏതായാലും ഗ്രന്ഥകാരൻ നന്നായി പണി എടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

—വിദ്വാൻ.

മട്ടാഞ്ചേരിയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന 'പ്രതാപ്' വാരികയിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതുന്നു:

മലയാളഭാഷയിൽ ഇനിയും വളൎന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത, അഥവാ അവശ്യം വളൎന്നു വരേണ്ടതായ, നിരൂപണശാഖയിൽ എണ്ണപ്പെടാവുന്ന ഒരു വിമൎശന ഗ്രന്ഥമാണ് 'മഹാകവി വള്ളത്തോളും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളവും' എന്ന ഈ പുസ്തകം

ഒരു പ്രത്യേക കൃതിയെ വിമർശിക്കുവാൻ മറ്റൊരു പ്രത്യേക പുസ്തകമെഴുതുക എന്നതു കേരളത്തിൽ അധികമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സാഹിത്യപരമായി നോക്കിയാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഇതിന്നുമുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരേയൊരു പ്രധാന പുസ്തകം മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ 'ചിത്രയോഗനിരൂപണ'മാണ്. അതു കേവലം ഖണ്ഡനപരമായ വിമർശനഗ്രന്ഥമായിരുന്നു ആ രീതിയിൽ തന്നെയാണ് ശ്രീ. ശങ്കരനും തന്റെ ഈ പുസ്തകമെഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ഇതും ഖണ്ഡനവിമർശനമാണ്..... ഏതായാലും ഒച്ചപ്പാടും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു പ്രധാന പുസ്തകമാണിത് എന്നും സാഹിത്യരസികന്മാർ പ്രത്യേകിച്ച് സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികൾ അവശ്യം വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു പുസ്തകമാണിതെന്നും നിസ്സംശയം പറയാം.....ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രൌഢിയും പാണ്ഡിത്യവും മുഖം നോക്കാതെയുള്ള അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിലെ നിരങ്കുശത്വവും ഇതിൽ സർവ്വത്ര കാണാം.....

ശ്രീമാൻ കെ. ജി. നായർ, പത്രാധിപർ സാരഗ്രാഹി, (കണ്ണൂർ) എഴുതുന്നു:

.....പുസ്തകം ഞാൻ സശ്രദ്ധം വായിച്ചു. നമ്മുടെ നിരൂപണശാഖയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു താങ്കളുടെ ഈ പുതിയ പരിശ്രമം ഗണ്യമായ സഹായമായി നില്ക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അവഗണിച്ച്, ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ഗ്രന്ഥനിരൂപണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഇന്നും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ട്". അനാശാസ്യവും അനഭിലഷണീയവുമായ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുവാനും മലയാളഭാഷയിലെ നിരൂപണസാഹിത്യത്തെ ഒരു പുതിയ പന്ഥാവിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുവാനും താങ്കൾ ചെയ്ത സേവനത്തെ ഭാഷാപ്രണയികൾ അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കയില്ല.....

സുപ്രസിദ്ധ കഥാകൃത്തും സാഹിത്യകാരനുമായ ശ്രീ. സി. എ. കിട്ടുണ്ണി (തൃശ്ശൂർ) എഴുതുന്നു:

.....വള്ളത്തോൾ മഹാകവിയോട് "പ്രത്യേകമായ വൈരമോ അവജ്ഞയോ" വെച്ചുകൊണ്ട് വിരചിച്ചതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥമെന്ന് സഹൃദയന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരാരും പറയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഉഗ്രമായും നിശിതമായും നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ശരിയാണ്. അതു് താങ്കളുടെ മഹത്തായ പാരമ്പര്യത്തിന്നനുസൃതമാണല്ലോ. താങ്കളുടെ വന്ദ്യനായ പിതാവിനെ ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ സാദരം സ്മരിക്കുന്നു.....

മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, കോഴിക്കോട്, എഴുതുന്നു:

....."വള്ളത്തോളും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളവും" എന്നാണ് ഗ്രന്ഥസംജ്ഞയെങ്കിലും, നമ്മുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ഈ നിബന്ധം ശാകുന്തള വിവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സാമാന്യം സമഗ്രചിത്തതയോടുകൂടി നടത്തപ്പെട്ട ഒരു താരതമ്യ പഠനമായിട്ടുണ്ട്. കോയിത്തമ്പുരാൻ, കേരളപാണിനി, ആററൂർ, ചെറുളിയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണി നമ്പീശൻ ഇവരുടെ വിവർത്തനങ്ങളും മൂലഗ്രന്ഥവുമായി വള്ളത്തോളിൻെറ തർജ്ജമയെ പരിശോധിപ്പാനാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളത്. .....ശങ്കരൻെറ ഈ നിരൂപണത്തിൽ പാണ്ഡിത്യത്തിൻേറയും സഹൃദയത്വത്തിൻേറയും തെളിമുദ്രകൾ വായനക്കാർക്കു കാണാം. ഇതരവിവർത്തനങ്ങളെക്കൂടി അരങ്ങത്തിരുത്തി കുറെക്കൂടി നിഷ്കൃഷ്ടവും നിഷ്പക്ഷവുമായ ഒരു ചർച്ച നടത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ, ശാകുന്തളവിവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഒരൊന്നാന്തരം താരതമ്യനിരൂപണഗ്രന്ഥം കൈരളിയ്ക്കു ലഭിയ്ക്കുമായിരുന്നു.

— ജി. കെ. എൻ.

കൊല്ലത്തുനിന്നു് പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭിവർദ്ധിനി എഴുതുന്നു:

.....നിരൂപകന്മാർ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ വ്യക്തിമഹാത്മ്യത്തെ നോക്കാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നോക്കി നിരൂപണം ചെയ്യണമെന്ന വ്രതത്തെ അക്ഷരംപ്രതി ഇവിടെ അനുഷ്ഠിച്ചു കാണുന്നു. മഹാകവിപ്രയോഗം സാധുവാണെന്നു കാണുന്ന പുരാതന പാരമ്പര്യം ആധുനിക മഹാകവികൾക്കും വന്നുചേരാവുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അവരുടെ കൃതികളെയും പണ്ഡിതോചിതമായ രീതിയിൽ പരിശോധിക്കുന്നതു് ആവശ്യംതന്നെയാണു്. അതിൽ മിസ്റ്റർ ശങ്കരനെപ്പോലെയുള്ള നിർമത്സരബുദ്ധികൾ നടത്തുന്ന പരിശ്രമങ്ങൾ പ്രോത്സാഹനാർഹം ആണു്.....

സവ്യസാചി,

ഒരു പ്രസിദ്ധ കവിയും നിരൂപകനുമായ ശ്രീ ടി. ആർ. നായർ, പുഴയ്ക്കൽ, തൃശ്ശൂർ എഴുതുന്നു:

.....ഒന്നു തീർച്ചതന്നെ. ആശാന്റെ ചിത്രയോഗനിരൂപണത്തിനുശേഷം ഇത്ര നിശിതമായ—സാരഗർഭമായ ഒരു നിരൂപണം പുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. താങ്കൾ വേഷത്തിലല്ല, ഭാഷയിൽത്തന്നെ ഉത്തമ നിരൂപകനും നല്ല പണ്ഡിതനുമാണെന്നു് തീർച്ചും പറയാവുന്നതാണു്.....

ശ്രീ. കെ. അയ്യപ്പൻ ബി. ഏ യുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ എറണാകുളത്തുനിന്നു് പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്ന "സഹോദരൻ" എഴുതുന്നു:

.....ശങ്കരന്റെ നിരൂപണം വായിക്കുമ്പോൾ വള്ളത്തോളും മററും ശാകന്തള തർജ്ജമക്കു് ശ്രമിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു എന്നാണു് തോന്നുന്നതു് വള്ളത്തോളിന്റെ

ം യും മററും പ്രത്യുകിച്ച് വള്ളത്തോളിൻെറ തജ്ജമ മലയാള പദങ്ങളിലാണെങ്കിലും മലയാള ഭാഷയിലല്ല. അതു ഒരു കൃത്രിമഭാഷയാണ്. അതാണ് ആ തജ്ജമകൾക്ക് ഞങ്ങൾ കാണുന്ന ഏറേവും വലിയ ന്യൂനത. കേരളവർമ്മയുടെ തജ്ജമയിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അധികമാണെങ്കിലും അതിൻെറ ഭാഷ മലയാളമാണ്. അതിൻെറ രസത്തിന്നുള്ള പ്രധാന നിദാനമതാണ്. ശങ്കരൻ വള്ളത്തോളിൻെറ തജ്ജമയിൽ കാണുന്ന രചനാഭംഗിക്കുറവ് അധികവും ആ തജ്ജമയുടെ ഭാഷക്കുള്ള കൃത്രിമത്വംകൊണ്ടുള്ളതാണ്. ശങ്കരൻെറ നിരൂപണം വായിക്കാൻ രസവും, വായിച്ചാൽ പ്രയോജനവുമുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ്.

(ഏ)

തിരുവനന്തപുരത്തിനിന്നു് പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്ന "ഗ്രന്ഥാലോകം" എഴുതുന്നു:

.....സ്വന്തമായ മററു കൃതികളെ അപേക്ഷിച്ച് വള്ളത്തോളിൻെറ "ശാകുന്തളം" തജ്ജമക്ക് മെച്ചം കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ആരും വിസ്തരിക്കുന്നതല്ല. ധാരാളം വിവർത്തനങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ മഹാകവി ഇത്തരം ഉദ്യമത്തിൽ ഏർപ്പെടേണ്ട ആവശ്യവും അത്ര വ്യക്തമല്ല. മൂലകൃതിയിലെ ആശയങ്ങൾക്കു കോട്ടം തട്ടാതെ പരിഭാഷാരൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉദ്യമം സഫലമായിട്ടില്ലെന്നും പറയേണ്ടിവന്നതിൽ ഖേദമുണ്ട്.

എന്നുവരികിലും ശ്രീ ചങ്ങരങ്കുമരത്ത് ശങ്കരൻ ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ തീരെ പുരോഭാഗിയായിപ്പോയില്ലേ എന്നു ബലമായി സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വള്ളത്തോൾ തജ്ജമയ്ക്കുള്ള ദൂഷ്യവശങ്ങളെ പ്രകടമാക്കിയപോലെത്തന്നെ ഗുണഭാഗങ്ങളെയും അദ്ദേഹത്തിന്നെടുത്തു കാട്ടാമായിരുന്നു....

ഏതായാലും ഇത്തരം വിമർശനങ്ങൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിന് അവശ്യം വേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല. നമ്മുടെ നിരൂപണശാഖ ഇനിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ശ്രീ. ചങ്ങരങ്കുമരത്ത് ശങ്കരൻെറ ചംക്രമണത്തേയും അഭിപ്രായദാർഢ്യത്തേയും മററും പററി ഏതു തന്നെ പ്രസംഗിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല. നിരൂപണവിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കുമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇത്തരം സാഹിത്യവ്യവസായത്തിന്നു ആദരണീയമായ ഒരു ഭാവിയാണുള്ളതു്.

എൻ. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപിള്ള, എം. എ.

തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് ഉള്ളൂർ കൃഷ്ണൻനായരുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന "വികടകേസരി" എഴുതുന്നു:

.....എന്നാൽ നമ്മുടെ ആസ്ഥാനമഹാകവി വാസനാസമ്പന്നനും പ്രതിഭാശാലിയുമാണെങ്കിലും ശാകുന്തളം തർജ്ജിമയിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻേറയും എ. ആർ. തിരുമേനിയുടേയും മുമ്പിൽ തീരെ മോശപ്പെട്ടുപോയി എന്നു വായനക്കാരെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടി ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രീ. ശങ്കരൻ സഫലമായി യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്.....

ചിത്രഭാനു പത്രാധിപർ കെ. ആർ. ഭാസ്കരൻ (പുതുക്കാട്ട്) എഴുതുന്നു:

.....സാധാരണ വിമർശനങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ക്ലിഷ്ടത ഈ കൃതിക്കില്ല. വായിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കുവരെ താഴത്തുവെക്കുവാൻ തോന്നാത്ത മാതിരി അത്ര ഒഴുക്കും ഓജസ്സും അന്തസ്സുമുള്ള ഒരു ഭാഷയാണ് ഇതിൽ ഉടനീളം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു്. .....വിദ്വാൻ നായർ വള്ളത്തോളിമാരും എത്തൊരു ശ്രോതാക്കളെയാണോ

വാനോളം പുകഴ്ത്തിയിട്ടുള്ളതു് അതേ ശ്ലോകങ്ങളെയെടുത്താണു് മി. ശങ്കരൻ വിമശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മി. ശങ്കരൻെറ വിമശനം നിഷ്പക്ഷവും യുക്തിയുക്തവും ആണെന്നു് ഏതൊരു വായനക്കാരനും തോന്നുന്നതാണു്.....

കവിതിലകൻ, പ്രൊഫസ്സർ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. എ. ഓണേർസ്, തൃശ്ശൂർ, എഴുതുന്നു:

.....ഗ്രന്ഥം ഇന്നു കാലത്ത് കിട്ടി. ഉടനെതന്നെ മുഴുവൻ നിഷ്കൃഷ്ടിച്ചു വായിച്ചു. ഗ്രന്ഥകൎത്താവിൻെറ അഭിപ്രായങ്ങൾ എനിയ്ക്കൊട്ടും ആശ്ചൎയ്യമുളവാക്കുന്നില്ല. .....കേരളവൎമ്മയുടെ തൎജ്ജമയോടു് എനിക്ക് ഇന്നും കുറെ പക്ഷപാതം തോന്നുന്നുണ്ടെന്ന വാസ്തവം സ്വകാൎയ്യമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ; ആദ്യം കണ്ടതും ബാല്യത്തിൽ പഠിച്ചു ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയതും ആ തൎജ്ജമയാകയാലായിരിക്കാം അങ്ങനെ തോന്നുന്നതു്.

ഒരു പ്രസിദ്ധ കവിയായ ശ്രീ. എം. എൻ. നമ്പീശൻ ബി. ഏ., തൃശ്ശൂർ എഴുതുന്നു:

വള്ളത്തോൾകവി കൈരളീമഹിളയെ-
ച്ചാൎത്തിച്ച ശാകുന്തളം
കൊള്ളാവുന്ന തരത്തിലല്ലതിലെഴും
കുററങ്ങളററംവരെ,
എള്ളോളംഭയമെന്നിയെ നിപുണമായ്
സി. ശങ്കരൻ ധീരമാം-
ക്കൊള്ളിച്ചുള്ള നിരൂപണം ബുധജനം
ശ്ലാഘിക്കമാറാകണം.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.

Cl. No. MA2 Acc. No. 36124

This book should be returned on or before the date last stamped below.

12 [illegible]		
30 JUN 1970		
16 DEC 1974		
28 JUN 1985		
31 JUL 1985		
22 JUN 1988		

MA2 36124

ശങ്കരൻചങ്ങരങ്ങുവരത്ത്
വേഷസന്ദേശവിവർത്തനങ്ങൾ

JAN 1968

K. S. S. PILLAI

തയ്യാറായിവരുന്നു !!

വള്ളത്തോൾ സാഹിത്യം

അഥവാ

മഹാകവി വള്ളത്തോളും സാഹിത്യമഞ്ജരിയും.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:

ചങ്ങരക്കുമരത്ത് ശങ്കരൻ

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു കെടാവിളക്കായി ശോഭിക്കുന്ന, മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ 'സാഹിത്യമഞ്ജരി' എട്ടു ഭാഗങ്ങളേയും, രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ ഒരു പുതിയ വീക്ഷണകോണത്തിലൂടെ, സരസവും സമഗ്രവുമായി നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന ഒരുത്തമഗ്രന്ഥം. ഏതാനുറിൽപരം പേജുകളുള്ള ഇത്, മലയാളത്തിലെ നിരൂപണസാഹിത്യത്തിനു ഒരു ഒന്നാംതരം മുതൽക്കൂട്ടാണ്.

മാനേജർ,

സിദ്ധാർത്ഥ ബുക്ക് ഹൌസ്,

സുധാകർ ഫാർമ്മസി ബിൽഡിംഗ്സ്,

തൃശ്ശിവപേരൂർ.